UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

25
СІЧНЯ
Число
No 4

Тижневик „УВісті" виходить
щочетверга в Едмонтоні

РІК XLV VOL. XLV
JANUARY 25, 1973

ЗАПРИСЯЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА

300,000 американців залягло Пенсильвенія авеню в Вашингтоні, як перевибраний президентом США Р. Ніксон їхав складати свою президентську присягу. Президент їхав зі своєю дружиною у відкритому автомобілі, що дало нагоду деяким його противникам кидати в президента та його дружину помідорами та яблуками, які одначе нікого не поцілили.

Перед Білим домом привітала Ніксона оркестра 1,976 музикантів, яка передефілювала перед президентом, а потім дала концерт.

Врочистости інавгурації урядування президента Р. Ніксона тягнулися через 4 дні й коштували поверх 4 мільйони долярів, які зібрано з продажу квитків на різні імпрези, видачу пам'яткових медалів ітд.

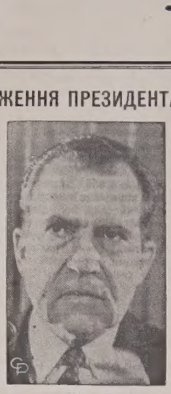
Президент США Р. НІКСОН

З нагоди інавгурації відбулося в Вашингтоні аж 13 балів. Президент відвідав лише деякі з них.

60-річний президент був у надзвичайно веселому настрої, бездурний та вдоволений. Дехто припускає, що президент вже був свідомий, що в короткому часі дійде до закінчення війни в В'єтнамі.

Величаве торжество присяження захмарили дещо демонстранти, що зібралися числом прибл. 100,000 біля пам'ятника кол. президента Дж. Вашинґтона й домагалися закінчення війни. Демонстрації в справі в'єтнамської війни відбулися теж і в інших містах США та навіть в деяких містах закордоном, але в них брало участь мале число людей.

ПОМЕР КОЛ. ПРЕЗ. Л. ДЖАНСОН

В понеділок, 22 січня вечером помер в дорозі зі своєї фарми в Джансон сіті, Тексас, до шпиталю кол. американський президент Л. Джансон.

64-річний кол. президент хворів на серце від 1955 р. й то було м.ін. одною з причин, що він відмовився кандидувати в виборах на президента в 1968 р.

Кол. президент захворів на своїй фармі й поліційні аґенти ЕфБіАй, що постійно сторожили кол. президента на його фармі, завезли його на летовище, щоб відтак перевезти до шпиталю, але він помер по дорозі.

Всі американські політики та багато голов чужих держав висловили свої співчуття з приводу смерти кол. президента.

Час урядування президента Джансона був дуже бурхливий. За його урядування США розпочали в В'єтнамі війну на повну скалю, що викликало в США бурю демонстрацій та протестів. Хоч Джансон властиво продовжував лише цю війну, яку розпочав його попередник Дж. Кеннеді. Попри те Джансон переводив в життя закон про рівноправність муринів у США, поліпшив послуги суспільної опіки, призначив великі фонди на піднесення рівня шкіл та на побудови житлових домів.

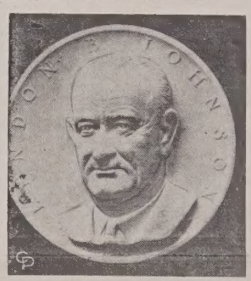
Кол. президент США Л. ДЖАНСОН

Джансон перебрав уряд президента, після вбивства президента Кеннеді в 1963 р., а в 1964 р. був вибраний президентом в голосуванні.

Знову недорід в СССР

Американський президент Р. Ніксон заповів у спеціяльній промові, що її передавали всі американські телевізійні станції, що США та Північний В'єтнам узгіднили остаточно своє становище відносно замирення в В'єтнамі та що в суботу, 27 січня буде підписаний мир між США та В'єтнамом.

Президент сказав, що США вийшли з війни в В'єтнамі „із честю".

Умови замирення, покищо ще не проголошено. Їх проголосять щойно після підписання перемир'я.

* **Канада має 12,000 миль** морського узбережжя над Атлянтійським океаном та 7,000 миль над Тихим Океаном, що ставить Канаду в ряді трьох країн, які ловлять найбільше морських риб.

Короткі вістки

* **Канада виплатила** в листопаді 144 мільйони долярів на допомогу безробітним, на 6 мільйонів долярів більше, як в місяці жовтні.

* **Провідник опозиції Р.** Стенфільд проголосив, що він видав на свою особисту передвиборчу кампанію 19,609.34 дол.

* **Міністер транспорту** Жан Маршан загрозив, що, якщо федеральний уряд не буде турбуватися належно кебекськими французами, то він уступить зі становища міністра.

* **В відмісьній місцевости** ЛяСаль біля Монреалю вибух вночі вогонь в хаті. Наслідком пожежі згинули обоє батьки та п'ятеро дітей. Врятувався лиш 18-річний син.

* **Фабрика автомобілів** „Джеперал моторс" заповіла, що її автомобілі не будуть затроювати води та повітря, але то буде коштувати 275.00 дол. більше на кожному автомобілі.

* **В Канаді працює** в рільництві постійно понад пів мільйона людей.

* **Лікарське об'єднання** в стейті Ню Йорк вирішило, що коли для хворого, на думку лікарів, не буде виходу з хвороби, тоді лікарі, за згодою родини хворого, перестануть піддержувати його життя штучними ліками.

* **Протягом 11 місяців**, до кінця листопада, в Японії відібрало собі життя 1,882 особи.

* **Еспанський шеф генерал** Ф. Франко, президент Портуґалії А. Томаз, наслідник еспанського престолу князь Бурбон та інші достойники застрілили на полюванні в Еспанії 1,791 куропатв.

* **Анґлійці з'їли** в минулому році значно менше волового м'яса та баранини, як безпосередньо по війні з уваги на високі ціни, що протягом минулого року зросли на 30%.

* **В Лондоні відбувся** конгрес европейських жидів, які вирішили звернутися до уряду Східної Німеччини з домаганням заплатити відшкодування за масові вбивства жидів за гітлерівської Німеччини. Дотепер заплатила жидам відшкодування лиш Західна Німеччина.

* **Совєтський науковець** З. Медведев, який написав книжку з критикою совєтської влади виїхав з дружиною на рік до Анґлії для студій. Знав ці відносини у СССР припускають, що уряд СССР не дозволить йому повернутися до СССР.

* **Японський уряд вирішив** купувати в СССР нафтову ропу зі Східного Сибіру. Для цього буде збудований нафтопровід, довгий на прибл. 4,000 миль, яким Японії доставлятимуть річно 25-40 мільйонів тонн нафтової ропи.

* **Північно американська** летуньска оборонна команда перевела між 16-18 січня вправи воєнних літаків у обороні Онтарія, Квебеку та Атлянтійських провінцій перед можливим нападом ворога.

* **В Анґлії померло від** грипи („флу") бл. 900 осіб. Нова т.зв. лондонська грипа вже навістила Британську Колюмбію й посувається на Схід. Проти неї нема ще щіпляки. Лікарі поручають брати аспірину та лежати в ліжку, щоб, після грипи, не наступили якісь комплікації чи інші хвороби, що, звичайно, кидаються по грипі.

* **Уряд СССР видав закон,** на основі якого буде встановлений окремий уряд для боротьби із затрусням води та повітря.

* **Американська розвідка** устійнила, що біля бази американських бомбовиків „Б-52" коло узбережжя Північного В'єтнаму крутиться постійно совєтське судно, яке інформує Північний В'єтнам про приготування бомбових налетів на Північний В'єтнам.

* **Порданський король** Гусейн розвівся з другою дружиною, анґлійською родичкою Муною, з якою мав двох синів. Він одружився з багатою арабкою Алісю Туканн. Розведений жінці та обом синам Гусейн подарував палату та відшкодування.

* **Перший раз від 1966 р.** відслужено на Різдво північну Службу Божу в церкві Непорочного Зачаття в столиці комуністичного Китаю — Пекіні. На Службі Божій було прибл. 300 осіб, головно дипломатів з різних дипломатичних станиць та прибл. 30 китайських католиків.

Прем'єр П. Логід перестерігає перед соціялізмом

КОНВЕНЦІЯ АЛБЕРТСЬКОЇ КОНСЕРВАТИВНОЇ ПАРТІЇ

Минулого тижня відбулася в Калгари провінційна конвенція Албертської консервативної партії, що тепер є при владі в Алберті. В конвенції взяло участь понад 1,300 делеґатів з цілої Алберти та всі провінційні й федеральні алберські консервативні посли, як теж провідник канадської консервативної партії та лідер опозиції в федеральному парляменті Р. Стенфілд.

У своїй програмовій промові прем'єр П. Логід перестерігав алберців перед „соціялістичною загрозою", яка грозить Алберті із двох боків. Теперішня співпраця меншинного ліберального уряду з партією НДП в федеральному парляменті може довести до того, що ухвали парляменту — при піддержці лібералів партією НДП — будуть іти по лінії програми НДП-партії. Дальшою

Провідник Канадської консервативної партії Р. Стенфілд

„соціялістичною загрозою" назвав прем'єр Логід обставину, що в трьох сусідуючих з Албертою провінціях — Британській Колюмбії, Саскачевані та Манітобі є уряди партії НДП, що теж намагаються впливати своєю пропагандою на алберців та вчинити їх присмлливим для кличів партії НДП. П. Логід заповів, що теперішний провінційний уряд Алберської консервативної партії зовсім не має заміру допустити до того, щоб соціялізм поширювався на цілому Заході Канади. Одначе Логід заповів, що алберський уряд буде й надалі співпрацювати з всіми урядами степових провінцій та Британської Колюмбії, без уваги на їхнє партійно політичне наставлення, в усіх справах, що є спільні для всіх західних провінцій. Заяву Логіда викликала не милий відгомін не лиш від прем'єрів трьох згаданих провінцій, але теж від провідника алберської партії НДП, які сказали, що не розуміють, чому алберський прем'єр так накинувся на уряди трьох інших провінцій, що їх вибрало населення у виборах.

В дальшій частині своєї промови прем'єр Логід заповів, що провінційний уряд постарається перенести деякі відділи провінційних міністерств до менших міст, щоб стовпільнити неприродньо скорий ріст Едмонтону та Келгари, а зате піддержати малі міста, які або зовсім не розвиваються, або навіть тратять число мешканців. Одначе уряд буде старатися допомогти й обом великим алберським містам — Едмонтонові та Калгари — розв'язати різні проблеми, які ці міста мають із міськими автобусами, злочинами та забезпеченням розваг для своїх мешканців.

Алберський прем'єр П. ЛОГІД

В програмі консервативної конвенції були теж побажання делеґатів з поодиноких партійних осередків, які делеґати предклали в формі резолюцій. Всіх резолюцій було 27 із 75 різних партійних округ. Прем'єр Логід заявив, що побажання, чи резолюції, навіть, якщо були схвалені більшістю делеґатів, не будуть обов'язуючі для провінційного уряду, одначе уряд буде старатися, наскільки то буде можливим, переводити їх в життя.

Між побажаннями були м.ін. справа побудови дальших домів для пенсіонерів та допоміжних шпиталів ("нирсінґ гомс"), збільшення числа працівників в міністерстві лісів, для кращого збереження лісів та природи, вимоги від осіб та організацій, що влаштовують лотерії та бінґа, щоб вони подавали докладний звіт із прибутків, імена тих що виграли нагороду та призначення здобутих фондів ітд.

В цілому, конвенція пройшла в дуже бадьорому настрої, що були неначе виявом признання теперішньому алберському консервативному урядові за його дотеперішню діяльність.

Зустріч Брежнєва з през. Помпіду

Французький прем'єр Дж. Помпіду відбув зустріч із секретарем совєтської комуністичної партії в білоруському місті Мінську. Після дводенних переговорів, оба державні провідники видали спільний комунікат, в якому виявили свою турботу" з приводу чужосторонньої інтервенції у В'єтнамі" та висловили побажання, щоб північно-в'єтнамці самі укладали свою політичну будучність.

Брежнєв та Помпіду турбувалися теж загрозою війни між Ізраїлем та арабами й старалися знайти шляхи, як довести там до замирення. Але нічого путнього не видумали.

Кромі вищезгаданих справ оба політики обговорювали ще справу збільшення торгівлі між СССР та Францією, справу европейського господарського союзу „Спільний ринок" та справу конференції безпеки европейських держав, яку підготовляє СССР. На кінці Брежнєв прийняв запрошення відвідати Францію.

Кінець війни у В'єтнамі

Совєтський союз навістили суворі морози, які загрожують знищенням зимових засівів. Зокрема СССР сподівається великих шкід серед збіжжевих засівів в Україні та в центральній Росії, де збирають звичайно збіжжя із 68 мільйонів акрів. В тих околи цях впало всього бл. два цалі снігу, а після 1 січня наступили морози, що досягали 5 ступнів нище зера Фаренгайта. До того сильні вітри звіяли сніг із піль, що залишалися оголочені зі снігу й здані на ласку морозів. Кромі того, малі свіжні опади принесуть на весні недостачу вогкости на полях й, збіжжям, які не вимерзнуть, загрожуватиме посуха. Українські колгоспники обчислюють, що їм було б потрібно принаймене 6 цалів снігу, щоб поля мали на весні досить вохкости.

Зимові збіжжя давали в СССР прибл. 40% збору всього збіжжя. Якщо ще впало досить снігу, то шкода не перейшла би 10-20% збіжжя, але, покищо нема вигляду на свіжий сніг, а трискучі морози випалюють збіжжя.

Совєтське міністерство рільництва та колгоспі провідники плянували зібрати в цьому році 197.4 мільйонів тонн збіжжя, тоб то більше, як зібрано в найбільш уражайних роках. А тимчасом цьогорічний збір може бути ще гірший, як минулорічний, який примусив совєтський уряд закуповувати великі кількости збіжжя в США, Канаді та инших країнах.

Поштовики знову переговорюють

Хоч юнія поштових працівників проголосила, що, з уваги на невелику кількість голосів за поштовим штрайком, поштового штрайку не буде, то пошто ві працівники в Торонто, Оттаві та Калгарі влаштували т.зв. дикий штрайк, тобто штрайкували проти рішення своєї юнії й не доставляли поштових посилок, ані не сортували їх. Кромі того вони пікетували поштові будинки, щоб ніхто не заходив до них.

Міністерство пошт заповіло, що, якщо поштовики будуть й надалі штрайкувати, то воно замкне ті поштові уряди, де поштовики штрайкують. Після того поштовики повернулися до праці. Представники поштовиків, які перегворюють з міністерством пошт, проголосили, що вони вже знайшли шляхи порозуміння й незабаром буде заключена нова умова. Отже, здається, поштового штрайку вже не буде.

СССР не хотять США

Після відвідин американського президента Р. Ніксона в СССР совєтська, а ще більше американська, преса розпосувалася про те, що США буде видобувати на совєтській півночі природний газ, вугілля та нафтову ропу та перевозити їх до США. Американські промисловці та фабриканти вже виготовляли плани, як доставляти ці продукти до США та кілько то буде коштувати. Тимчасом СССР проголосив, що він має замір займнятися видобуванням тих продуктів сам, без фінансової допомоги США. Але й продавати нафтову ропу, природний газ та вугілля СССР буде не до США, а европейським країнам, в першу чергу комуністичним сателітам. Так з великого американського шуму про нафтову ропу, вугілля та природний газ із СССР не вийшло нічого.

Совєтською нафтою ю ропою на совєтській Півночі були зацікавлені теж японці, які мали, враз із СССР, фінансувати видобування нафтової ропи. Тепер комуністичний Китай запропонував японцям, що він буде їм продавати нафтову ропу по невисоких цінах, без ніякої інвестиції. Певно, що японці скористають із китайської пропозиції.

Але китайська пропозиція може вдарити теж й по канадській нафтовій ропі, якої чимало закуповують японці. Якщо Японія буде купувати нафтову ропу в комуністичному Китаї, то певно, що китайська нафтова ропа буде дешевша за канадську й Канада буде мати до вибору: або знижити ціну на свою ропу, або втратити японський ринок.

Сьома сесія УНР-ади

В Лондоні відбулася сьома сесія УНР-ади в днях 16-го — 18-го грудня минулого року.

На тій сесії переобрано на президента УНРеспубліки в екзилі Миколу А. Лівницького, а проф. д-ра М. Степаненка на заступника президента.

Головою УНР-ади обрано інж. Спиридона Довгаля а головою Виконного Органу д-ра Василя Федорчука.

Учасників сесії було 52. Вони всі члени УНР-ади.

Потрійна ціна на ґаз

Алберський міністер для справ енерґії В. Дікі залвив, що Алберський уряд розважує можливість впровадження потрійної ціни на природний ґаз. Найнижча ціна за ґаз була би для алберців, більше платили би за ґаз для алберський ґаз мешканці інших канадських провінцій, а найвища ціна була би для відборців ґазу в США.

Нафтопровід до Аляски

16 американських компаній, які зацікавлені видобуванням нафтової ропи на Аляскі переводять студії над будовою нафтопроводу з Аляски до Едмонтону. Згідно з висліддом студій такий нафтопровід, ґрубий на 48 цалів можна би збудувати коштом 3.4 мільярдів долярів. Він був би довгий на 1,738 миль й ним можна би доставляти до Едмонтону з Продгом Бей 1.8 мільйонів бочок нафтової ропи денно.

Клопіт Алберти із пляшками

Алберський уряд проголосив, що буде платити 5 центів за кожну доставлену порожню пляшку від напитків. Після цього проголошення, алберці зачали привозити до головних збірних станиць у Едмонтоні та Калґарі такі кількости пляшок ,що на них не було місця.

Відповідальний за відбір пляшок провінційний міністер В. Юрко сказав, що Едмонтон та Калґари повинні мати бодай по 50 збірних станиць на пляшки, а мають їх усього по сім. Міністер заповів, що в найблищому часі в обох містах буде бодай по 20 збірних станиць. Інша річ, що до Алберти привозять теж пляшки з сусідних провінцій, збільшуючи тим число порожних пляшок, з якими збірні станиці не можуть собі дати ради.

ТРИДЦЯТЬ ПЕРША НЕДІЛЯ
4 лютого

ПЕРШИЙ ЛИСТ ДО ТИМОТЕЯ: зач. 280

Сину Тимотею, вірне слово і всякого прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов на цей світ грішників спасти, між котрими я перший.

Але для того я доступив милосердя, щоб на мені першому показав Христос Ісус всяку довготерпеливість, для поучення тих, що мають у нього увірити на вічне життя.

А цареві віків — безсмертному, невидимому, єдиному Богу честь і слава на вічні віки. Амінь.

СВЯТЕ ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЛУКИ: зач. 93

У той час, коли Ісус наблизився до Єриходу, один сліпець сидів край дороги й просив. А коли прочув, що проходить народ, запитав: „Що це таке?" І сказали йому, що це проходить Ісус Назарянин.

І він закричав, кажучи: Ісусе, сину Давидів, помилуй мене!" А ті, що йшли попереду, сварили на нього, щоб мовчав. А він ще більше кричав: „Сину Давидів, помилуй мене!"

Ставши ж Ісус, велів привести його до себе; як же наблизився він, спитав його, кажучи: „Що хочеш, щоб я зробив тобі " Він сказав: „Господи, нехай прозрю!"

А Ісус сказав йому: „Прозри, твоя віра спасла тебе". І зараз прозрів і йшов за ним, прославляючи Бога. І ввесь народ, бачивши це, віддав славу Богові.

Богослуження: січень - лютий

о. П. Шиндюк
10905 - 102 Стр.
Ґренд Прері, Алберта
Тел.: 532-1169 або 532-9537
28. — Ґайнс Крік 10 рано (Водосв.); Ґренд Прері 4 попол.

о. Д. Гав.
P.O. Box 68, Glenden
Ph. 635-3741
28. — Боннивил год. 0 рано

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
28. — Смоки Лейк 10:30
4 лютого — Радвей 10.30
11. — Восетна 10.30
15. — Радвей 10.30
18. — Смокі Лейк 10.30
25. — Смокі Лейк 10.30

о. М. Гураль
11523 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
28. — Менлі год. 10.30
4 лютого — [illegible] год. 10.30
11. — Едсон год. 10.30
18. — Черґіл год. 10.30
21. — Менлі год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
28. — Лемонт
2 лютого — Стрітення Господнє — Ст. Майкел
4. — Делф
11. — Лемонт
12. Трьох Святителів — Восток Св. Михаїла
15. Стрітення Господнє — Делф
18. — Восток св. Михаїла
25. — Ст. Майкел

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
28. — Голден год. 10.30 ранком співана

о. Б. Карпчек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
28. — Атабаска 10.
4 лютого — Росінгтон 10.30
11. — Атабаска 10; Просперіті 12
15. Стрітення — Фрейнс 11
18. — Річмонд Парк 11
25. — Атабаска 10; Бойл 12

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
28. — Ллойдмінстер 10.30 рано
30. — Мирнам 10 рано

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton
28. — Равид Гил 10 і відвідини парафіян.

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
28. — Редвотер 10.30
30. — Редвотер 9
2 лютого — Редвотер 9
4. — Редвотер 10.30
11. — Редвотер 9; Федора 10.30
18. — Редвотер 9; Вог 10.30
25. — Редвотер 10.30

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
28. — Давнінг

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
28. — Менвіл 10.30
4 лютого — Левой 10.30
11. — Ренфурлі 10.30
12. — Іннісфрі 10 ренч 10.30
15. — Іннісфрі 11 ренч 10.30
18. — Менвіл 10.30
25. — Іннісфрі-місто 10.30

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
28. — Дервент 10.30

САСКАЧЕВАН
Арран — округа
28. неділя — Арран-місто год. 9 рано Сл. Б.; Пеллі год. 10.30 рано Спів. Сл. Б. і Водосвяття
4 лютого — Пеллі. год. 9.00 рано Сл. Божа; Арран-Місто, год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
11. — Арран-місто год. 9.00 рано Сл. Божа; Пеллі год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
12. Трьох Святих — Арран-місто год. 9.00 рано Вечірня з Литією; год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
15. Стрітення Господнє — Арран-місто год. 9.00 рано Сл. Божа і свячення світла (Трійця); Вайтбіч год. 10.30 рано: спів. Сл. Божа і свячення світла
18. — Пеллі год. 9.00 рано Сл. Божа; Арран-місто год. 10.30 рано спів. Сл. Божа
25. — Арран-місто год. 9.00 Сл. Божа; Арран-Весна год. 10.30 рано спів. Сл. Божа

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
28. — Норт Батлефорд

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
4 лютого — Гамболдт 9.00; Вонверін 11.00
11. — Гамболдт 9.00; Бруно 11.00
18. — Гамболдт 9.00; Леніген 11
25. — Бруно 9.00; Гамблодт 11.00

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
28. — Вакав 10.30 рано
4 лютого — Вакав 9.30; Снт. Дж. 11.30
11. — Вакав 9.00; Прудгом 11
18. — Вакав 10.30
25. — Вакав 10.30

о. С. Юник ЧСВВ
Box 62, Krydor, Sask.
28. неділя — Орлов год. 10

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

28 січня, неділя 30 по Сош. Павла

30 січня, вівторок † Антонія Великого преп.

4 лютого, неділя 31 по Сош. Тимотея

7 лютого, середа † Григорія Богослова св.

11 лютого, неділя 32 по Сош. Ігнатія Богон.

12 лютого, понеділок Трьох Святителів

15 лютого, четвер Стрітення Господнє

18 лютого, неділя Мит. і Фар. Агафії

25 лютого, неділя Блуд. Сина. Мелетія

Григоріянський календар:

28 січня, неділя 31 по Сош. Єфрема

30 січня, вівторок Трьох Святителів

2 лютого, п'ятниця **Стрітення Господнє**

4 лютого, неділя 32 по Сош. Ісидора

11 лютого, неділя Мит. і Фар. Власія

18 лютого, неділя Блуд. Сина. Лева папи

25 лютого, неділя М'ясопусна. Тарасія

Повідомлення про Богослуження, Імпрези, чайні прийняття до поміщення в „Українських Вістях" приймаємо лише до понеділка полудня перед появою „Українських Вістей."

†

бл. п. о. Іван КОТІВ

священик Львівської Архиєпархії,
народжений 1910 р. в Гусакові біля Львова,
рукоположений на священика 1938 р.,
двократний довголітній в'язень совєтських концентраційних таборів,
невтомний священик-душпастир
навіть серед дуже важких обставин,
помер далеко від рідних сторін, на засланні.
Похорон покійного відбувся 30 грудня 1972 р.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ

Священичий фонд

Священики в Канаді — то найменше фінансово забезпечена категорія людей. Їх винагорода є недостаточна, а вимоги дуже великі.

З уваги на те, в Вінніпегській митрополії встановлено „Священичий фонд", якого матеріяльні засоби повинні б іти на „забезпечення священиків на час їхньої непрацездатности з причини недуги, перевтоми, чи якогось іншого випадку".

Той фонд встановлено згідно з постановами соборових декретів 2-го Ватиканського собору, який постановляє, що кожна епархія повинна, між іншим, подбати й про таке забезпечення.

У Вінніпезькій митрополії „всі церковні громади обов'язані, без огляду на число вірних, вплачувати на цей фонд кожного місяця 1 відсоток всіх церковних доходів".

Крім цього примусового датку, „Священичий фонд" просить інші церковні й громадські організації й установи, а також вірних піддержати своїми добровільними датками-жертвами то важливе діло християнської любови й соціяльної справедливости.

Адміністрація Фонду буде під опікою Митрополита за посередництвом „Ради пресвітерів" Митрополії.

Нова церква в Бразилії

Владика Йосиф (Мартинець) ЧСВВ в співслужінні священиків о. М. Стружака й о. Я. Приставського посвятив в Барра Боніта — Бразилія нову українську католицьку церкву.

Започаткували справу будови о. М. Стружак і о. М. Баранюк — василіянські ченці. Місце під церкву подарував п. В. Терновський.

У своїй проповіді з нагоди посвячення Владика Йосиф склав признання всім, хто спричинився до спорудження цього гарного Божого дому.

Храм збудовано за модерними вимогами архітектури, а окреси храму в східньому обряді з українськими властивостями.

В соборі св. Петра в Римі та інших ватиканських будинках вставлено спеціяльні телевізійні апарати та електронічні прилади, які мають забезпечити твори мистецтва — образи, статуї, тощо — від крадежі чи пошкодження.

ЦАРСТВО БОЖЕ

о. М. НИЧКА ЧСВВ

Частина перша

Христос прекрасно предбачив долю своїх апостолів, долю тих, що повірять у Нього, та долю своєї Церкви.

Він предбачив долю своєї проповіді й предсказав долю проповідей тих, що в ім'я Його проповідатимуть людям добру новину. Тільки 25% (четвертина) зерна слова Божого паде на пригожий ґрунт. 25% падає при дорозі й птиці їдять його. Четвертина паде на камінь і хоч скільчиться, вяне, бо не має де коріння запустити. 25% падає поміж буряни й хабаз і там нидіє не приносячи плоду. Навіть остання четвертина зерна, що впала на родючу землю, не однаковий плід приносить. Одне зерно всотеро, друге в шістдесятеро, а третє тільки в тридцятеро.

Багато є таких, що залюбки слухають слова, але, як прийде до діла — вони кажуть: „тверде його слово й хто може слухати його?"

РЕЛІГІЯ Й МОРАЛЬНЕ ЖИТТЯ

Кожна релігія була б дуже легка для всіх, якщоб вона обмежувалася тільки до віри в якісь надприродні правди. Тоді менше було б безвірків. Бо безвірки є не тому, щоб вони були такі вчені й мудрі, що для них правди релігії й віри є нісенітницями, чи противилися би розумові. Безвірків буває найбільше тому, що релігія й кожна віра вимагає від них морального життя й поступування. І трудність є не в теорії релігії, але в її практикуванні. Кожна віра вимагає чогось від нас, від нашого самолюбства й лінивства...

Замало є слухати, треба й виконувати, практикувати засади релігії, яку визнаємо. Віра без діл метра. Ось послухаймо св. Павла: „якби я мав усю віру, щоб і гори переставляти, але не мав любови, я був би — ніщо!" (Кор. 13,2.) Тут св. Павло розуміє реальну любов, яка виявляється в ділах любови супроти ближнього. І далі в листі до Галатів цей Апостол пише: „в Христі Ісусі нічого не означає ні обрізання, ні необрізання, — але віра, чинна любовю". Гал. 5,6.

І св. ап. Яків цьому питанню віри й діл присвячує багато місця. Він пише: „яка користь, коли хтось каже, що має віру, а діл не має! Чи може його спасти віра? Коли брат, або сестра будуть нагі й позбавлені засобів щоденного прожитку і хтонебудь до них скаже: „ідіть собі з миром, грійтеся та годуйтеся" і не дасть їм потрібного для тіла ,то що те допоможе? Таксамо й віра, коли діл немає, мертва сама в собі„ Та хтонебудь скаже: Ти маєш віру, а я маю діла. Покажи мені твою віру без діл, а я тобі покажу моїми ділами мою віру! Ти віруєш, що Бог один. Добре робиш. І дявол вірує і тремтить... Авраам... чи не ділами виявився праведним, коли був приніс на жертовник свого сина Ісаака. Тут віра співдіяла з його ділами і його віра вдосконалилася ділами... Бачите, що чоловік оправдується ділами, не тільки вірою... Як тіло без душі мертве, таксамо віра без діл мертва!" (Як. 2,14.)

А Господь наш Ісус Христос каже: „Не кожен, що промовляє до мене: Господи — увійде до Царства Небесного, лиш той, хто чинить волю Отця мого, що на небі. Багато мені того дня скажуть: Господи, Господи хіба не твоїм ім'ям ми пророкували? хіба не твоїм ім'ям ми бісів проганяли? хіба не твоїм ім'ям ми силу чудес творили? Тоді я їм заявлю: я вас не знав ніколи!"

Ці слова Христові заставляють нас думати. Примушують нас, християн, вглянути в наше життя. Чи там побачимо діла, що їх причиною є віра в Бога, віра в Христа, віра в безсмертність душі, у вічне життя?! Чи наше життя тільки є лиш поверховно християнське. Чи для нас віра є лише побожним зідханням, яке ми виявляємо тільки зовнішними релігійними обрядами?! Каже Христос грізні слова: „я вас не знав ніколи" значить навіть тоді ,як ми жили, як нас усі узнавали за добрих християн. Не знав навіть тоді, як ми проповідували, пророкували й чуда творили в його ім'я. Тут якраз трагедія християн. Роздвоєння їхньої особовости. Приналежністю вони є християни, а життям — погани. Причиною анемії християнства то розходження засад, які визнаємо із ділами, які творимо. Релігія і віра ,яка не дає мені сили, щоб я позбувся якогось злого навику ,яка не може мене наклонити до добрих діл, така релігія і така віра — ніщо! То розгартована сталева пружина, яка не має стільки сили, щоб своєю натурою пустити й вдержати в русі коліщатка годинника. Таку пружину годинникар викидає, як непридатну частину годинника...

Резолюції Єпархіяльного з'їзду БУКК в Едмонтоні

ЩО ВІДБУВСЯ 10, 11 і 12 ЛИСТОПАДА 1972 Р.

Учасники Єпархіяльного з'їзду Братства українців католиків, зібрані на своїх нарадах в Едмонтоні:

1. Пересилають глибокий поклін Голові Української католицької Помісної Церкви Верховному Архиєпископові Блаженнішому Йосифові VII та висловлюють йому вияви вірної і відданої любови та прохають в нього архиєрейського благословення. При цьому заявляють, що всі стоять непохитно на засадах помісности УКПЦеркви і тому висловлюють велике здивування поставою декого із Ватиканських кругів, а зокрема Конґреґації для Східніх Церков до Української Католицької Помісної Церкви-Мучениці, а зокрема до її голови Його Блаженства Йосифа.

2. Щирим серцем вітають свого Владику - Ординарія Преосвященного Кир Ніла та дякують йому за батьківську опіку над ними. Вітають наших канадських Владик Високопреосвященнішого митрополита Кир Максима та Преосвященного Кир Ізидора і Преосвященного Кир Андрія. В окремий спосіб вітають ісповідника віри Кир Василія Величковського та клонять свої голови перед маєстатом його ісповідництва.

3. Вітають братів і сестер в Україні та з подивом глядять на їхню боротьбу в обороні Бога, рідної Церкви та українського народу. Запевнюють їх усіх в моральній та матеріяльній піддержці, засилаючи молитви перед престіл Всевишнього, щоб кріпив їх у їхній справедливій боротьбі.

4. Висловлюють якнайрішучіший протест проти терору, несправедливих засудів, каторги та примусових робіт, що ними уряд СССР неволить свободолюбних українських людей, а в тому вчених, письменників і культурних працівників в Україні.

5. Взивають мужчин-членів поодиноких парафій нашої розлогої Єпархії вступати в члени БУКК і так скріпити й саму організацію і через неї нашу Церкву. При цьому висловлюють прохання до усіх наших Владик тут у Канаді вплянути на отців душпастирів, щоб в кожній парафії існував діяльний відділ БУКК. Якщо в парафіях існують інші католицькі чоловічі організації, звизають їх включитися у ряди Т-ва БУКК.

6. Обіцяють тісну співпрацю так жіночій організації ЛУКЖ, як і юнацькому УКЮ, перед яким є окреме і важливе завдання зберегти нашу молодь для рідної Церкви та народу.

7. Мова є виявом душі людини. Тому учасники Конгресу звивають батьків, щоб докладали всіх старань засвоїти своїм дітям знання української мови в письмі і слові, записуючи їх до дитячих садочків, рідних шкіл, курси українознавства, а теж домагались навчання української мови в школах Алберти.

8. Стоячи на засадах християнської моралі, Учасники з'їзду осуджують намагання уряду леґалізувати в Канаді зігнання плоду.

9. Доцінюючи значення праці рідного священика серед українського народу тут на поселенні, закликають батьків плекати серед своїх синів священичі покликання, а весь український загал взивають створити пригожі ростові духовних покликань обставини, як в родинах так і в суспільно-громадському житті.

10. Розуміючи значення безпосередньої зустрічі з членством, з'їзд закликає Єпархіяльну управу БУКК Едмонтонської єпархії відновити окружні та парафіяльні з'їзди членства на провінції і в той спосіб затіснити зв'язок між централею й відділами.

11. Доцінюючи вагу рідної преси, з'їзд закликає всіх членів БУКК, як теж всю нашу спільноту передплатити наш єпархіяльний часопис „Українські Вісті" і в той спосіб скріпити саме видавництво матеріяльно й дати йому можність успішно продовжувати так дуже потрібну усвідомлюючу працю серед нашого загалу.

12. Щоб скріпити нашу Помісну Церкву матеріяльно в її великих потребах, з'їзд закликає всіх дітей нашої Церкви включитися активно в збірку жертв на патріярший фонд УКПЦеркви. В ній наше майбутнє і запорука фізичного і духового життя української спільноти в країнах поселення та на рідних землях.

Про що говорив Екзарх Філарет

У РІЗДВЯНОМУ ПОСЛАННІ

Київський Екзарх митрополит Філарет говорив у свойому посланні про те саме, про що говорить увесь СССР. Тобто про війну у В'єтнамі, про скликання загальної Европейської конференції, про припинення війни. За малими винятками, коли, треба покликатися на Христа, в цілому посланню, духовий провідник України піддержує намагання уряду в осягненні його цілей.

Що воно так є видно хочби з цього, що в СССР урядово поборюється всяку релігію, закликається передовсім комуністів поборювати релігію „Кожний комуніст має бути войовничим атеїстом. Ми не можемо терпіти такого, що члени партії й комсомолу беруть участь у релігійних святах" — офіційний наказ компартії, а для пропаганди кажуть митрополитови Філаретови говорити на радіо своє Різдвяне послання (Субота, 6-го січня ц.р. — Київ).

Про те послання, виголошене в радіо, подає комуністична газета, писана українською мовою „Життя і Слово" з Торонта. І на диво і слово Різдва і слово Христового починають з великої букви, хоч в цих виданнях, що виходять у СССР, пишуть з малої букви.

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

В ЦЕРКВІ СВ. КАТЕРИНИ

Церква Христового Різдва, із низенькими та маленькими входовими дверми, із високим муром назовні, виглядає як одноціла середньовічня фортеця. А тимчасом за зовнішним муром стоять аж три церкви. Посередині стоїть властива церква Христового Різдва, що належить православним грекам. Її збудовано на основах первісної Церкви Христового Різдва, збудованої грецьким цісарем Константином та його матір'ю Оленою десь біля 330 р. по Христі (докладного року побудови першої церкви Христового Різдва досі не устійнено). З лівого боку з православною церквою тісно лучиться латинська церква св. Катерини, збудована в 1882 р. на місці манастирської церкви черців св. Августина. А з правого боку, поруч церкви Різдва, є вірменський манастир із церквою та окремим входом.

Ми йдемо до церкви св. Катерини. Перед нами дуже чепурне подвір'я-притвір із гарно різбленими мармуровими колонами. Ліворуч манастир оо. францісканів та невелика гостинниця, яка зветься, як і всі францісканські гостинниці в Святій Землі, „Каза нова" (тобто „нова хата"). Гостинниця невелика, але в гостинниці простора їдальня. Вифлеєм лежить знадто близько Єрусалиму (всього шість миль віддалі) й через те всі прочане, воліють перебувати в гостинниці оо. францісканів, чи в якійсь іншій гостинниці, в Єрусалимі, як у Вифлеємі. З Єрусалиму значно краща сполука до всіх Святих Місць у Юдеї, як з Вифлеєму, що лежить дещо на боці від головних шляхів. Через те в Вифлеємі й нема ніяких більших готелів для прочан та туристів, бо всі прочане та туристи, після відвідин Вифлеєму, повертаються до Єрусалиму. Але зате багато прочан користає з їдальні францісканської гостинниці, куди вони заходять на сніданки чи обіди.

Друга, по Єрусалимі, велика гостинниця оо. францісканів є в Назареті, теж називається „Каза нова", звідки дуже вигідно робити відвідини всіх Святих Місць над Ґенезаретським озером та в Галилеї, а куди знову з Єрусалиму було би надто далеко їхати. Гостинниця оо. францісканів у Назареті є навіть більша та модерніша, як у Єрусалимі.

Наші прочане, що мешкали в Єрусалимі в гостинниці оо. францісканів, теж не мали заміру користати з гостинниці оо. францісканів у Вифлеємі, бо вони поснідали вранці в Єрусалимі, а на обід ми мали повернутися знову до Єрусалиму, після відвідин Вифлеєму та Хеврону, де є гроби біблійних праотців Авраама, Ісаака, Якова, Сари, Ревеки та Лії. Але зате я пішов й замовив у знайомого двірника гостинниці сніданя для нас-чотирьох священиків, що мали служити св. Літургію, та для мого кол. водія Джорджа, який теж неснідав вдома, бо то ще було за вчасно.

За той час наші прочане зібралися в не надто просторому притворі церкви св. Катерини й фотографувалися на тлі церкві та на тлі корчів та дерев, якими обсаджені колони в притворі. Ненакритий дахом притвір, що радше нагадує церковну площу, влаштований дуже чепурно й зі смаком його відновив із середньовічної будови в 1948-49 р. італійський архітект Барлюччі. Поміж мармуровими колонами, що окружають притвір, в'ється виноград, а в долині, на краях площі, повно різних квітів та гарних квітучих корчів. Особливо миле враження робить цей притвір уранці, як його освітять соняшні промені сходячого сонця. Тож не диво, що наші прочане, які мали фотографічні апарати, кинулися робити світлини, щоб мати себе та своїх приятелів на тлі замаєних зеленню колон т ацеркви св. Катерини. Я тимчасом пішов із Джорджем та нашими трьома священиками до захристії, щоб порозумітися в справі служення Служби Божої.

В церкві св. Катерини вранці не було майже нікого. В лавках клячали дві чи три вифлеємські арабки, парафіянки церкви св. Катерини, що є одночасно парафіяльною церквою для всіх вифлеємських римо-католиків. В захристії ми застали черця францісканина, але чорного мурина з Африки. Мені мимохіть нагадалися три царі, що прийшли поклонитися Христові, поміж якими був теж один чорний. Де, як де, але тут у Вифлеємі той чорний францісканин був таки на місці. Він уже знав, що ми прийдемо, бо Джордж телефонував напередодні до настоятеля церкви св. Катерини. Він знав теж, що ми східного обряду й запитався, що нам потрібно до Служби Божої й дуже чемно пояснив, що ми, як і всі грако-католики, ще й далі не можемо служити Служби Божої в Вертепі, бо православні греки на те не годяться, Але ми будемо служити Службу Божу, як я служив і давніше, в каплиці св. Єроніма, що прилягає безпосередно до Вертепу. Я засміявся й сказав, що то все знаю, а до того ще додав, що це буде для нас й вигідно, бо наші прочане зможуть собі на повний голос заколядувати. Бо, якже ж бути в Вифлеємі й не колядувати? То хиба було б таки не природне.

Ми одягнулися в літургійні ризи, й пішли за братчиком-францісканином через церкву св. Катерини до Вертепу, до якого ведуть подвійні сходи: одні з церкви св. Катерини, а другі з православної церкви Христового Різдва. Наші прочане вже всі були зібрані в церкві й оглядали то престіл св. Варвари, то маленьку плестикову фіґурку Бо-

(закінчення на стор. 3.)

За одноцілим муром церкви Христового Різдва є три церкви: латинська св. Катерини, грецька православна Христового Різдва та вірменська манастирська.

Їдемо на прощу

(закінчення з стор. 2.)

жого Дитяти, що лежала при бічному престолі. В час Різдвяних свят її ставлять на тому місці, де є звізда, що визначує місце, де мало прийти на світ Боже Дитятко. Я сказав півголосом, щоб усі йшли за мною на Службу Божу та щоб не забули заколядувати. Всі дуже зраділи й з веселими обличчями пішли сходами вдолину до каплиці св. Єроніма.

Каплиця св. Єроніма була колись чернечою келією св. Єроніма, який приїхав до Єрусалиму 385 року й прожив тут до 420 р. по Христі. Тут він переклав св. Письмо на латинську мову (т.зв. переклад Вульгата), який вдержався й досьогодні як літургійний текст в Латинській Церкві. Щойно після Ватиканського II Собору введено в Латинській церкві переклади в народній мові кожної країни. Кромі перекладу св. Письма, св. Єронім залишив теж багато описів Святих Місць із того часу. Завдяки його описам можна відтворити вірно історію багатьох Святих Місць у Святій Землі. Хоч церкву Христового Різдва перебудовувано кілька разів, то келії св. Єроніма будівничі не торкали й вона залишилася майже така сама, очевидно, гарно відновлена, але непомальована, в якій довгі роки проживав і працював св. Єронім. Якраз у тій келії-каплиці ми мали служити св. Літургію.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

ПУБЛІЧНІ ДЕШЕВІ ПОМЕШКАННЯ

мейор А. Дент

Від серпня минулого року зроблено ступнево дуже багато в справі публічного житлового будівництва. Тому, що в тій ділянці було зроблено дуже багато я тепер хотів би дещо більше про те сказати.

Як вам відомо, приблизно три роки тому місто Едмонтон започаткувало публічну програму житлового будівництва, що його недостачу не лиш відчувалося, але що його конечно було потрібно, щоб забезпечити відповідним приміщенням ті родини, що мусять жити на дуже малій заробітній платні.

Досі збудовано 1,353 мешкання й ми поставили собі за завдання збудувати в 1973 р. дальших 1,000 мешкань. Як виходить із наших звітів, ми мали на кінці 1972 р. ще 849 зголошень на мешкання, які ми вже затвердили. Ми можемо сказати з певністю, що, заки закінчиться цей рік, ми матимемо ще дальших 700 осіб, що будуть ждати на ці дешеві мешкання.

Або інакшими словами, навіть, якщо ми побудуємо в цьому році дальших 1,000 мешкань, то ми заледви вспіємо до січня чергового року, дати приміщення двом третинам тих, що їм прислуговують того роду мешкання.

Замітним є теж, що велика більшість прохань про дешеві помешкання є на помешкання з одною й двома спальнями. На менші помешкання є більше запотребування, як на мешкання з чотирма й п'ятьма спальнями. Через те ми тепер стараємося підшукати площі під будову того роду домів радше ближче до центру міста, як на передмістях. Деякі із наших давніх міських дільниць надаються дуже добре для побудови того роду помешкань, з уваги на міські автобуси, крамниці для закупів, розвагові льокалі та інші вигоди й ми на будуче будемо поручати міській раді, щоб вона старалася купувати площі під будову того роду домів у вже існуючих міських дільницях.

На жаль, наша програма побудови дешевих домів в минулому році була дещо сповільніла з уваги на невияснену та непевну відповідальність муніципальної корпорації для будови дешевих мешкань. Недостача ясної політики Албертської будівельної корпорації є причиною деякого застою в будові дешевих житлових домів, а другою причиною є проголошений недавно корпорацією плян перебрати відповідальність за власність дешевих домів, що їх мали будувати муніципалітети. Мені чомусь важко зрозуміти, чому радше провінційна корпорація, а не муніципалітет, повинні завідувати того роду великими фондами на будову в рямцях муніципалітету.

Управа міста Едмонтону враз із управою міста Калгари подали відповідний внесок провінційному урядові, в якому запротестували проти плянованої зміни у власности дешевих житлових домів. В тій справі відбулася нарада з провінційним урядом 17 червня минулого року й на тій нараді управи обох міст ясно заявили своє становище. На тій нараді не винесено ніякого рішення, але узгіднено, що в тій справі відбудеться ще одна нарада пізніше. І дійсно 17 листопада відбулася друга нарада, але й тут, знову, не винесено ніякого рішення. Відтак, 15 грудня відбулася в Калгарі нарада міських управ Едмонтону й Калгари й там вирішено, що управи обох міст повинні приготовити меморіял, в якому була би предкладена пропозиція, якою повинна бути дальша політика Албертської будівельної корпорації, щоб могла бути приємливою для уряду та для загалу заінтересованих громадян. Ця пропозиція, після схвалення її міськими радами Едмонтону та Калгари, буде предкладена або прямо албертському урядові, або метрополітальному комітетові при албертському уряді. Ми сподіваємося, що ми цей меморіял підготовимо скоро й протягом найближчих тижнів зможемо його подати на схвалення міській раді. Ми порішили теж, що вишлемо копії нашого меморіялу управам міст Летбридж та Ред Дір, щоб й управи інших албертських міст піддержали наші домагання.

Тому, що ради муніципалітетів не можуть устійнити однородної і поступової програми для побудови публічного житлового будівництва без піддержки та затвердження провінційного уряду, ми маємо оправдані причини турбуватися недостачею ясно определеної провінційної політики в тій справі. Наші турботи відносно будівництва тепер є: затверджування час до часу наших поодиноких будівельних проєктів; конечність побудови дальших домів для старших громадян; справа суспільної сторінки та самі будівельні проєкти публічного житлового будівництва; неможливість для рад муніципалітетів побудувати потрібної кількости публічних житлових будинків, якщо для цеї справи нема належного зрозуміння та знання справи в відповідних урядах.

Ми віримо, що, якщо місто буде само будувати публічні житлові будинки у співпраці із провінційним та федеральним урядом, то площі, на яких будуються будинки, повинні залишитися власністю міста. Якщо то не станеться, тоді місто буде мати великий клопіт з адмініструванням тих будинків. Остаточно фонди для побудови того роду будинків приходять в першу чергу від наших громадян; і тому міська управа повинна мати остаточне слово в вирішуванні, де, як і коли вона бажає будувати публічні дешеві житлові будинки та інші будівлі, що з тим зв'язані. Бо управа міста найкраще знає свої проблеми. Вищі уряди повинні подати загальні напрямні та допомогти дістати фонди на будову із тих джерел, з яких громадяне давніше не могли їх дістати.

При будові публічних дешевих житлових будинків треба мати на увазі те, щоб вони включалися в існуючі вже в сусідстві будинки, щоб для них було забезпечені послуги громадського користування, як теж усі удогіднення та всі вигоди. Певно, що ніхто краще не розуміє тих справ, як сама управа муніципалітету.

Якщо ми не зможемо осягнути своєї цілі й збудувати 1,000 дешевих мешкань в 1973 р., то ми ніяк не зможемо подолати поладнати прихильно того великого числа прохань про дешеві мешкання, які ми маємо на списку тих, що на ці мешкання ждуть.

Айвор Дент, мейор

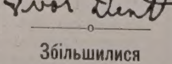

Збільшилися прибутків фермерів

Канадська статистика проголосила, що прибутки канадських фермерів за перших 11 місяців 1972 р. збільшилися на 17% й досягли суму 4.8 мільярдів долярів. За той сам час минулого року канадським фермерам виплачено за збіжжя та молочні продукти 4.1 мільярдів долярів.

В ГОСТЯХ НА УКРАЇНІ 1972 Р.

о. П. КРИВОРУЧКА

У ЛЬВОВІ ТА В ГОРАХ

В четвер, 20 липня ми оглядали Львів. З княжої гори — Високого замку ми оглядали широко розбудований, потапаючий в зелені каштанів, лип та парків княжий город Львів. Собор св. Юра таки домінує над цілим містом. Ми конечно хотіли відвідати цей історичний для всіх українців собор. Та нас туди таки не пустили.

Минулого року нам сказали, що собор „закритий", а цього року сказали, що на відвідини собору „нема часу", бо маємо ще звидіти університет ім. Івана Франка, мистецьку галерею, военні цвинтарі, український парк архітектури ітд. Одним словом: на відвідини св. Юра не було часу.

Але день був гарячий і ми дужа захотіли пити. Тому ми попросили нашу провідницю, щоб нас радше завезла до Стрийського парку, де можна би напитися якоїсь води. Ми заїхали до парку й усі спішно побігли до природного джерела на узбіччі лісового горба, де з землі б'є джерело зимної, смачної води, яка по ринві спливає до жолоба, з якого ми черпаємо її й п'ємо до схочу. Напившися, сідаємо на лавочки та з насолодою оглядаємо прекрасні квітники із купчаками, чорнобривцями, ґеорґініями, гладіолями, рожами та іншими чудовими цвітами. А понижче квітників штучний став, де гордо піднісши шиї, плавають лебеді із молодими лебедятами... Та не довго ми могли любуватися красою квітів Стрийського парку, бо провідниця пригадала нам, що нам пора на обід до нашого готелю Інтуриста.

Після обіду, ми пустилися тим самим автобусом продовжувати наші оглядини Львова. Наші перші відвідини були присвячені оглядинам українського парку архітектури. Автобус залишається при в'їзді до парку, а ми добре вдоптаними та гарно виробленими стежками мандруємо в парк архітектури, кол. Кривчиці. Тут на просторі 400 гектарів творять, а частинно вже створили пам'ятник-заповідник давнього українського будівництва. Тут є давні церкви та дзвінниці, хати, стодоли, стайні та інші будинки, що їх будували колись наші предки в Галичині. Ми оглядаємо гарні гуцульські та бойківські церкви на горбках, дерев'яні, курні хати, водяний млин та інші з околиць Сколього, будинки, які пригадують нам давню історію нашої вузчої батьківщини — Галичини. Та й тут не можемо довго баритися, бо вже вечоріє й наша провідниця пригадує нам, що нам пора повертатися до готелю на вечерю. А до того завтра ми маємо раненько їхати в Карпати й провідниця радить нам іти завчасу спати, щоб ми могли належно відпочати.

Другого дня вранці ми знову на автобусі і „стрийським гостинцем" їдемо в Карпати. По обох боках дороги багато яблунь, що вгинаються під тягарем достигаючих яблук. По дорозі минаємо Миколаїв, Стрий, Сколе, Тухлю, а відтак пнемося ще вище вгору. Автобус повільно їде прикрими закрутами, що їх чомусь тут називають „тещею". Наша провідниця пояснює нам, що то не сама теща, а радше довгий язик у тещі став причиною, чому ці круті дороги називають „тещею". Так жартуючи та сміючися виїздимо на сам верх гори. На всі сторони чудові види карпатських полонин. А на південь простяглася наша Карпатська Україна. Здалека біліють серед зелених садів хати та інші будинки, а ще дальше видно якесь місто.

На верху гори вже є гарно розбудований майданчик, на якому є кіоск, новий модерний ресторан та ґередж, біля якого багато автобусів. А дальше музей та ще якісь інші будинки. Після приїзду на верх, нас просять до нового ресторану, де нам подали дуже добрий та смачний обід. Дали подостатком усього; був і бойківський борщ, печене та смажене м'ясо, салата, овочі, хліб житний і білий, овочі, тісточка, цукерки, напитки, одним словом всього, що хто хотів. Обслуга дуже ввічлива та услужна, всі говорили прекрасно по українськи.

Після обіду йдемо на недалекий прохід, щоб налюбуватися красою гірської околиці. Кругом літо в повній силі. День горячий, але не парний, а запах живиці такий милий та відсвіжуючий, що не можемо надихатися того чудового гірського повітря. Ми то ходимо, то присідаємо на лавках та прислухаємося до співу пташок, що нас неначе вітають різними голосами. Десь далеко блеє ягня, а йому відповідає вівця, відтак загавкав пес, мабуть вівчар-сторож наганяє ягня до вівці. В смерековому лісі дятел видовбує зпід кори черви гусільниць, а ген високо під небом пливе поволі маєстатично орел, чатуючи звисока на добичу. Десь далеко хтось грає на сопілці, мабуть пастух, що стереже худобу. А нам так любо на душі та на серці, що аж хотілося би заспівати пісню: „Верховино, світку ти наш гей, як у тебе так мило як ігри вод, пливе тут час, свобідно, шумно, весело..." Та на спів нема часу. Нема часу й на довші роздуми, бо нас кличе провідниця до автобусу. Сьогодні вечером маємо ще бути на концерті, що його дає наш співак-соліст Дмитро Гнатюк, співець Буковини. Нема ради. З нелегким серцем прощаємося з горами й всідаємо до автобусу й тим самим шляхом повертаємося до Львова. Тут в нашому готелі вже жде на нас вечеря. Сідаємо до вечері, а наші думки ще кружляють кругом наших чудових карпатських верхів, милуються гірськими смерками та ялицями, купаються в променях гірського сонця. Враження з Карпат довгі й незабутні. Вони залишаються милим та могутним спомином на все життя.

Поведінка на загальних зборах

Замість фейлетону

Для учасника:

Перед зборами подумай з чим будеш виступати. Перевір, чи все, про що думаєш говорити, згідне з правдою. Веди себе на зборах культурно, щоб інші не виходили з них з неприємним враженням. Не бий в долоні, коли хтось верзе нісенітниці. Не будь прихильником демагогів, говори ділово, розумно. Думай не тільки про себе, про свою партію, але про інтерес усеї спільноти. Схвалюй мудрі постанови зборів, навіть тоді, коли тебе або твого друга не вибрали до президії. Не роби заколоту на зборах, коли тебе або твого однодумця скритиковано. Пам'ятай, що шляхом конфліктів нічого не полагодиш. Не виступай з питанням, коли знаєш, що їх на зборах не можна вирішити. Пам'ятай, що рахуються тільки вчинки, а не пуста балаканина. Не забувай, що завжди треба подякувати людині, яка зробила хочби найменше діло для загального добра. Коли ти малокультурний, приховуй цю хибу, не виявляй її перед гуртом, не продовжуй безсловної традиції анархії, подумай про наслідки своєї поведінки. Не забувай, що всілякі бешкетники вийшли з моди... Не пригадуй на зборах нарікань і невдач своєї бабуні. Не веди себе так, щоб з противного угрупування не дійшло до радісного висновку: „у нас, на щастя, таких немає..." Не захищай неправди навіть тоді, коли її проголошує твій найкращий друг. Коли ти терпиш на брак довір'я до людей, йди до лікаря, а не на збори. Не гнівайся на людей, якщо ти не вмієш з ними в згоді жити. Якщо ти не політик, за політику не берись. Пам'ятай, що дають тому, хто на це заслужить, не забувай на зборах, що ти на землі, а не на Марсі. Не виступай на зборах проти постанов, які ти сам раніше схвалив. Коли ти нервовий перед збо-

(закінчення на стор. 7.)

БАТУРИН

Історична повість (63)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

«Офіцери!» — сказав до них згірдливо князь.

«О — фі — це — ри! А може в вас совість нечиста? Треба наїзусть вивчити военний устав. І треба все як слід робити, що він велить».

Випрямився і відітхнув глибоко. «Знаєте, панове, такий моціон корисний для нашого здоровля. Найкращим арґументом на це його величество цар. Историческія і философскія книги, псалми, акафисти, кантики і мадриґали, танці і пінія, все воно нікуди не годиться. Мужеська душа потрібує чогось героїческого, потрібує трудів, небезпек, боїв, без того вона микне і бабіє. Підемте, господа, туди, де подвизається мій Мішка».

Мішка подвизався. Колесував.

Це була його найулюбленнійша робота. Він так «іскустно» прикріклював свою жертву до колеса, що вона не могла навіть скорчитися, не то розпростувати члени. Та ще вмів Мішка не спішиться, а робив діло з «промежутками». Як спинялося колесо, прискакував знов: і врадувано тукав: «ліва рука вже пішла до чорта». То знов: «Алеж покололася права лаба. І сам ляйбмедікус не поскладав би її тепер докупи. Ого!»

«А як би так ттебе?» — завважив хтось.

«Так що? Гадаєш, не видержу?» — і Мішка шкірив свої великі, рідки зуби. «Але мене то на колесо за що? Хіба я вірно не служу батющі цареві?»

Це був його перший і останній арґумент. Поза ним Мішка нічого більше не знав. Вірна служба царю й отечеству і — хай світ цілий валиться. На Черкасів дивився, як на завзятих ворогів. Мучив їх з насолодою. Але й без того мучив би когобудь, когоб сказали. Навіть світлійшого, колиб приказав цар. Хіба не все одно?... Щоб давали роботу, щоб дурно хліба не їв.

Колесували на майдані, прилюдно, для більшого построху людей. Тих, що не погибли у нічному бою, що їх виловили по далеких садах, витягнули з пивниць, з ям, добули з очеретів, гнали туди, хай дивляться, яка кара чекає кожного, що важиться ставити опір цареві в його задумах великих... Бунтівники!

Світлійший хотів такого страху нагнати Україні, щоб вона присмирніла навіки. Коли він входив зі своїми офіцерами на майдан, Мішка якраз колесував якогось хлопця. Ломив йому руки, ноги, одну за другою, «з промежутками», безсердечно, по звірськи, гірш звіря. Світлійший глянув в обличчя мученика й відвернувся. Такого болю він не бачив ще в нікого і ніколи, хоч бачив так багато.

«Ну, годі, Мішка, годі!» — сказав і скривився.

«Бачиш, то ще дитина. Не годиться».

Але Мішку годі було спинити, як годі вирвати зловлену пташку з зубів старого кота. Світлійший шаблею відрубав голову хлопчині.

«Тут уже й нас не треба, панове!» — сказав до офіцерів.

«Не хотів би я попастися до рук оттого Мішки. Звір, істинний звір».

«Рад вдоволити ваше височество», — впевняв світлійшого кат і віддав йому по військовому честь.

І Меншіков відвернувся від його з омерзінням. «Кровожадний тигр, без совісти, без серця!... Поїдемо в город, панове».

«А з тими що робити?» — спитав Мішка, показуючи на товпу на майдані.

Князь надумувався хвилину. Було їх кількасот. Деякі виглядали так нещасливо. Будили милосердя навіть у душі Меншікова, так недоступній для того благородного почуття. Меншікову хотілося помилувати, хоч тих, що не мали ніякої вини за собою, крім тієї, що Черкасами родилися. Всеж таки це християни, православні люди, одної віри народ. Може вони й не брали участи в бою... Помилувати?! Так, але на це треба багато часу, щоб розслідити діло й перевести суд. Меншіков має на нині суду досить. Напсував собі крови досить чимало. Тут треба поступати скоро, нагло, рішучо. Ті люди не пускали його в город. Насміхалися над ним з мурів. Зневажали його. Меншіков зневаги нікому не простить, хіба — сильнійшим від себе.

«Половину з них», — рішив, — «повісити, инших скоротити о голову! О голову, бо вони за високо її держать».

«Рубати?» — спитав кат.

«Рубати!» — відповів князь.

Мішка почухав потилицю. «Багато діла буде».

«Старайся, Мішка», — заохочував його князь. «Тільки чуєш, не сідай нині до обіду. Підіжди — повечеряєш».

Меншіков знав, що спрацьований Мішка був спосібний зїсти й цілого барана. А потім клався (спати) і спав два-три дні. І не було тоді такої сили, щоб рушила його. Можна було арматами котити — не чув. Лежав надутий, як гора. Постогнував крізь сон. Кидав собою, як зловлений сом. Годі було перейти попри його, не затуливши носа.

* * *

Коли світлійший переїздив попри палі, на котрих сиділи «бунтівники», його гарний кінь сполошився. Ставав дуба, рвався на боки, — стогнав.

Услужливий офіцер відступив світлійшому свого коня. Цей ішов спокійно.

«Чому це так?» —питався світлійший офіцера. «Мій не хоче йти, а твій іде спокійно».

«Бо мій кінь, ваша світлосте, вже мало що видить. Сліпне зі старости» — відповів той.

Світлійший оком знавця дивився на палі. «Нічого», — казав. «А все таки краще застромлювати на залізні шпилі».

«Хахлам і деревляних досить», — завважив офіцер.

«Правда».

Світлійшому пригадалася Красная прощадь у Лобного места в Москві. Там від року 1698 торчали на залізних шпилях голови збунтованих стрільців. Сам цар їх повідрубував і позашпилював «собственною рукою» при звуках сурм і при грюхоті бубнів.

Чи не зробити у Києві такого параду? Не зашкодилоб. Навіть найстрашнійші кари забуваються згодом. Стають казкою давно минулих днів. Людям треба «доказати наглядно». А тим паче хахлам. Це вельми свавольний народ. Нікого не боїться. Треба їм раз нагнати страху. Всіх їх не виріжеш. Особливо тепер, коли цареві треба багато війська на війну зі Шведом. Хахли воінственний народ.

І світлійший зажурився. Чи не буде сердитися цар, що він вигубив так багато людей, та ще таких спосібних до бою козаків...? Світлійший скаже, що згинули з оружжям у руці — і цар заспокоїться. Скаже, що не хотіли здаватися. А безборонних він винищив розмірно мало. Кількасот людей покарав примірно для пострaху. Цар губив куди більше...

Переїзджаючи вільною ходою попри палі, роздумував над тим, якіб то нові придумати кари, щоб слава про них розійшлася широко й далеко по збунтованім краю, бо сам Батурин на завтра стане городом мерців. Лишуться тут тільки згарища і трупи. Инакше бути не може . . .

За проїзджаючим князем поверталися посаджені на своїх сідалах жахливих сідельники страшні й водили за ним крівавими очима. Годі було зрозумити чи блага ли пощади, чи посилали свій останній проклін . . .

Все одно!

І світлійший стиснув острогами сліпуватого коня. Минаючи останній паль спитав: «Добре сидіти? . . . Що?»

КОМЕНТАР

САМОСТІЙНІСТЬ І СОБОРНІСТЬ

Самостійність і соборність України, проголошені врочисто з волі українського народу на Софійській Площі в Києві 22 січня 1918 і 1919 років, стали слушно найвищими ідеалами української нації. Всі українські ідеологічні рухи і політичні партії, всі наші політичні програми ставлять собі за ціль ту вимріяну самостійність і соборніть.

Ці два поняття — самостійність і соборність — включають в українському розумінні все: волю, соціяльну справедливість, господарський добробут, мир, культурний поступ і невпинний розвиток народу в усіх ділянках його багатогранного життя. Державна самостійність та національна і територіяльна соборність є вихідними точками до щастя українського народу та передумовами його активної і всебічної участи в змаганні до щастя всього людства.

Проголошення самостійности України 55 років тому і соборности та об'єднання всіх українських земель 54 роки тому — це акти історичної і державної вартости яких доказувати не треба. Ніхто теж не всилі їх відкинути. А для кожного українця вони самозрозумілі, бо вони доказані і припечатані ріками крови, пролитої в найбільш героїчній і жертвенній боротьбі за ці ідеали.

„Боротьба українського народу за волю й незалежність — це надхнення для всіх волелюбних людей у всіх країнах" — повторював не так давно, бо в 1952 році за іншими американськими діячами посадник міста Нью-Йорку, Вінсент Імпеліттері, у своєму різдвяному посланні до українців. А відомий литовський діяч і політик, проф. Біржишка, з нагоди свого побуту у Львові ще за важких польських часів, підніс був на зібранні українських журналістів як найбільше і найвище досягнення кожного народу його державну самостійність. Цей погляд ілюстрував він незвичайно переконливими прикладами-доказами з життя невеличкого литовського народу, що за короткий час самостійности Литви пішов справді милевими кроками вперед та зробив на всіх ділянках свого життя такий велетенський поступ, що про нього без тієї самостійности не міг би був навіть мріяти. А що ж казати тоді, коли нарід здійснить не тільки ідеал самостійности але й соборности.

Очевидно, роковини проголошення цих двох преважних актів у найновішій історії України, себто роковини короткотривалого практичного здійснення української самостійности й соборности, стали одним з найбільших українських всенаціональних свят. І чи ж дивно воно, що в день 22 січня кожного року всі українські товариства й організації та свідомі українці, де вони не жили б, згадують з пієтизмом про творців актів-універсалів з 22 січня 1918 і 1919 років та клонять свої чола перед світлою пам'яттю всіх тих, що в боротьбі за здійснення тих актів поклали і досі кладуть свої голови?

Міжнародне значення і далекосяглість самостійности й соборности України, як теж боротьбу за їх здійснення, можемо оцінити найкраще з того, як до цих наших завітних ідеалів-змагань ставиться історичний ворог українського народу — Москва. Та Москва, яка є найбільшою твердинею варварства і міжнародних злочинів, без уваги на те, який прапор повіває у Кремлі та хто в ньому сидить. Українську самостійність і соборність Москва вважає найбільшою загрозою та перешкодою в її змаганнях заволодіти світом і тому проти них вона звертає своє головне вістря та всі свої сили. Тому намагається винищити вогнем і мечем всі незалежні й творчі сили в українському народі.

Та не здійснити Москві її божевільних плянів, щоб здобути й підкорити собі увесь світ! Не вдасться їй теж, навіть при допомозі найжахливішого терору і провокації, вбити в українському народі живе та природне змагання до власного вільного й незалежного життя на всіх своїх землях. Бо на сторожі цих завітних змагань українського народу стоять, наче два вогненні стовпи, саме два історичні акти з 22 січня 1918 і 1919 років, за здійснення яких, серед найбільших трудів та серед найважчих зусиль, бореться увесь український нарід, за що й гинуть і по тюрмах і засланнях караються найкращі його сини і доньки.

З посіву їх крови, віримо в це свято, виросте й закріпиться вже назавжди українська самостійність і соборність.

Вісті з Едмонтону

РІЧНИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

„Від нині Українська Народна Республіка..."

Ту славну і незабутню подію морозних січневих днів 22 січня 1918 і 1919 р. відзначило громадянство Едмонтону святочним концертом в Культурному центрі св. Василія в неділю, 21-го січня в год. 3-ій по полудні.

Концерт почав хор під управою п .С. Солтикевича канадським гимном-українською мовою.

Вступне слово сказав п. Я. Рословяк, голова відділу КУК. Говорив він в українській та англійській мовах. З черги мішаний хор „Дніпро" відспівав „Весняний день" — муз. І. Недільського та „Живи Україно" — М. Гайворонського. Фортепіяновий супровід був у руках пань: М. Фодчук і Л. Фарини.

Доповідь про дати 22 січня виголосив дуже гарною українською мовою п. Ю. Козяк, посол до Албертської легіслятури. Було дуже приємно слухати молодого канадського українця, який у своїй промові горів бажанням допомогти країні своїх дідів і прадідів — Україні.

Після доповіді, зірвалася буря оплесків, які не скінчилися ще й тоді, коли доповідач зійшов зі сцени.

З черги жіночий ансамбль „Мережі" при фортепіяновому супроводі п-і М. Фодчук і мистецькому керівництві п-і: М. Дитиняк і п. С. Яременка відспівали: „Лелеченьки" — О. Білаша, „Ясени" — Кривенького і „Ясне сонце в небі сяє — М. Лисенка.

Уривки із сучасної української поезії відчитав п. Р. И. Осташевський. Зокрема останній дуже надавався на день 22 січня.

П-і А. Дейвидс, при фортепіяновому супроводі п-і М. Дитиняк, відспівала сольо „І сад зацвів" — В. Безкоровайного та „Із сліз моїх" — Д. Січинського.

Останньою точкою програми був виступ хору „Дніпро", співав „У бій, у бій" (сербська воєнна пісня) — І. Зайця, „Пісню про Україну" — О. Білаша зі солістом Г. Прокопчуком і „Хор Норманів" — А. Вахнянина, при фортепіяновому супроводі п-і М. Фодчук.

Концерт закінчено гимном „Ще не вмерла".

Концерт не був за довгий, шкода лише, що почався запізненням. Приявні виходили зі залі вдоволені і певно ще й дома обговорювали всі точки програми, а передусім доповідь.

Український прапор на ратуші

В понеділок, 22-го січня відбулося торжественне вивішення українського прапора перед будинком міської управи в Едмонтоні.

Ще перед десятою годиною з усіх сторін сходилися українці Едмонтону, а тому, що віяв холодний вітер, усі заходили до вестібулю будинку управи міста й ждали на початок церемонії.

Точно в год. 10-тій проголосив представник радіостанції Кемровз п. Б. Хом'як, що починається церемонія й попросив до слова п. Я. Рословяка, голову КУК відділу Едмонтон.

В англійській, а потім в українській мові виянснив п. Рословяк, чому день 22 січня таке велике свято. Він пригадав врочисті акти 22-го січня 1918 і 1919 років.

З черги промовив мейор міста Едмонтону А. Дент.

Могутнім голосом, виразно, поликуючись на вклад українців у розбудову Канади, зокрема Алберти й на засаду Канади жити самій вільним життям і допомогти тим що не мають волі, відзискати свободу, мейор відчитав проклямацію проголошуючи день 22 січня українським днем Едмонтону, а потім разом з головою КУК піднесли на щоглу український прапор. В часі підношення прапору відіграно український національний гимн.

Після піднесення прапору, мейор А. Дент запросив присутних, яких було около тисячі, на каву до кафетерії міського будинку. Між приявними був і Владика Ніл і кількох священиків.

Люди розходилися піднесені на дусі й розмовляли і про вивішення прапора й про вчорашній концерт. Многі підходили до п. Ю. Козяка, що був теж приявний біля ратуші, й ґратулювали йому за промову, яку він виголосив на вчорашньому концерті.

Півгодинна радіоавдиція вечером того дня була теж присвячена січневим роковинам. Промовляв знову п. Я. Рословяк.

Нова управа ЛУКЖ

ПРИ ЦЕРКВІ СВ. ПОКРОВА

Загальні збори відділу ЛУКЖ парафії Покрова Матери Божої в Беверлі відбулися в неділю, 10-го грудня 1972 р. в домі п-і С. Вітрик, з участю 24 членкинь. Зборами проводила президія в складі: п-і А. Прокоп — предсідниця та п-і М. Врішко — секретарка.

п-і Ровз ДЯКОВ

Як виходило зі звітів поодиноких членів управи та її голови п-і Р. Дяков, управа докладала усіх зусиль, щоб своєю працею охопити різні ділянки життя парафії.

В часі року уряджено: чаї, продаж домашнього печива, бінго на індики, просфору, празничний обід, забави з танцями, роздано дітям дарунки в часі гостини св. Николая, вислано українським поселенцям у Бразилії сім пакунків, а Владиці Нілеві в день ім'янин влаштовано чай.

З чистого доходу в сумі 4,667.00 дол. передала ЛУКЖ до парафіяльної каси на сплату довгу 4,000 дол.

На 1973 р. вибрано нову управу в складі: Р. Дяков — голова, В. Смук — перша заступниця, Г. Церковняк і С. Яніцька — друга заступниця, М. Врішко — секретарка, С. Вітрик — касієрка, Р. Кобилко — п'ята членкиня управи; кухня: Дж. Нагайовська, И. Корбут, Є. Бабюк, Сафранович; телефон: А. Прокоп, Ф. Фасек, С. Ґрін, К. Єлечко; шпиталь: Дж. Масква, М. Мандрик, А. Данильчук; преса: М. Кубрик — українська, Е. Стеблик — англійська.

Прибирання церкви: С. Яніцька і Е. Стеблик.

В кінцевому слові духовний асистент, парох о. В. Волошин дякував усім членкиням за співпрацю та гарні успіхи в праці в 1972 р. та заохочував до нових в 1973 р.

По зборах господиня дому, п-і С. Вітрик, гостила приявних кавою та солодким.

Марія Кубрак, прес.кореси.

Просфора катедральної парафії

Наш нарід має те щастя, що його найліпша мати — Українська Католицька Церква каже йому проводити в різдвяному дусі більше, як дванадцяту частину року.

В тому часі кожна українська родина святкує Христове Різдво не лише в Божому храмі, але також дома. Вершком отого святкування дома є свята вечеря, що її можна направду назвати святим, надземським пиром християнських душ. Бо вона якось так природно і одночасно так глибоко-сердечно вводить нас в таїнство Святої Ночі, що перша сподобилася вітати Божого Сина в подобі маленького Дитяти ,який прийшов на землю, щоб „спасти люд свій весь".

Установа Святої вечері в Україні така давна, як давне там християнство. Але згодом витворився в нас ще другий гарний звичай влаштовувати в якийсь після-різдвяний день святу вечерю — чи то просфору для більших гуртів людей, зв'язаних спільними ідеалами, а в першу чергу для членів парафії; отих великих християнських родин.

Парафія св. Иосафата в Едмонтоні вибрала цього року день 14-го січня, щоб у ньому засісти до спільного Свят-вечірнього стола й спільно радіти різдвяними радощами.

Незвичайно працьовите жіноцтво, згуртоване в парафіяльних організаціях, приготовило обильно смачні святвечірні страви і між ними не лиш найважливішу, але теж найсмачнішу — кутю.

Прикрашену чоловіками церковну залю, з дідухом на покутті, заповнили дідусі й бабуні, батьки й матері, молодь і дітвора. О год. 5 вечора Преосв. Владика Ніл поблагословив просфору й поділився нею з отцями душпастирями, Сестрами-черницями, з головою церковного комітету, провідниками організацій і членами парафії, між якими була теж загально відома і заслужена наша діячка Ірина Павликовська, довголітний відданий культурноосвітній працівник Осип Прийма з дружиною та інші визначні парафіяни.

До вечері, яка проходила в святочному настрою, услугували пані з „Доброї волі" й дівчата з УКЮ. Господарем прийняття був, як завжди цікаво, адв. Петро Саварин.

„Як в поході віків" — сказав він в своєму слові — творились спершу родини, а з них громади, роди, племена й народи, так подібно віками творились людські звичаї й обряди, а в тому й українські звичаї, просяклі багацтвом української духовости.

Їх шанувати і зберігати то наш великий і святий обов'язок. На прохання господаря, Владика Ніл склав святочні побажання своїй катедральній парафії, а представниця парафіяльної молоді, студентка університету — Оксана Суховерська квітучою українською мовою, наче кистою мистця, змалювала Свят-вечір, яким він був в Україні і яким повинен бути всюди там, де опинились діти України, розсіяні по всьому світі.

Колядували не лиш усі посполу, але теж діти й молодь хоровим ладом під проводом п. Михайла Іваника і в супроводі піяністки Діяни Гульки. Поява цього популярного вже в нашій громаді, „хору молоді" пригадала учасникам виступ цього гуртка дня 6-го січня на телевізії, що наш загал приняв з правдивою радістю.

З черги Антосьо Амвроз і Івась Зінчук проказали настроєві віршики. Виступили теж вдатно учні курсів українських танків, які ведуться під опікою Анни Федини.

Коли закінчилася програма, о. парох мав направду за що дякувати всім, що приготовили оте миле, родинне святкування і всім учасникам його на чолі з Преосвященним Владикою.

Він висказав радість, що між учасниками багато молоді і теж старі самотні люди, які не мали у себе дома святої вечері, а змогли спожити її лиш серед своєї парафіяльної родини.

Побажав всім в ласці Божій і здоров'ю діждатись наступної святої Вечері.

З облич учасників так і видно було, що цього вечора вони пережили щось, з того чарівного, а невимовного, що його дарує Святий Вечір.

(оюк)

Концерт колядок і щедрівок

У неділю, 14-го січня в год. 2.30 по пол. в авдиторії школи „Сакред Гарт" відбувся концерт колядок і щедрівок за ініціятивою і старанням Українського Музичного Т-ва Алберти.

Концерт був гарний і добре підготований. Відкрив його п. Р. Осташевський, що як завжди подав детально й стисло історію колядок і щедрівок і їхню традицію по сьогоднішний день.

З черги хор „Верховина" під диригентурою п. С. Яременка відспівав три коляди: Бог предвічний — ар. М. Федорова, На Иордані — ар. С. Яременка і Нова радість стала — ар. С. Яременка.

Різдво - вірш У. Кравченко віддеклямував з великим чуттям і артизмом Н. Петрів.

Потім виступив молодечий хор катедри під управою п. М. Іваника. Цей хор заслуговує на окреме вирізнення. Вже сама молодь на сцені є дуже милим образом а до того, як молоді співаки своїми ніжними голосами відспівали три колядки: Чудесна Зірка, — народня коляда, Ой сивая тая зозуленька — нар. коляда, Возвеселімся — нар. коляда, і своїм виконанням публіку захопили, то вона щедро обдарувала їх оплесками.

В'язанку коляд виконала цікаво й добре капеля Бандуристок під управою п. С. Яременка.

На закінчення першої частини виступив хор церкви св. Василія під управою п. М. Свободи. Своїм виступом хор зробив імпозантне враження, хор відспівав три колядки: На рождество Христове — ар. М. Гайворонського. Щедрик — ар. М. Леонтовича і Що то за предиво — ар. А. Гнатишина. — Усі пісні були живі, бадьорі й дуже добре виконані. Солістка п. В. Кашута своїм ясним, чистим голосом милувала публіку.

В часі перерви всі приявні, на пропозицію п. С. Гроха, відспівали коляду Бог предвічний.

У другій частині концерту виступив хор СУМК під управою п. Р. Солтикевича. Він відспівав: Нині Адаме — ар. К. Стеценка — С. Людкевича, Вістку голосить — І. Недільського і Чи дома, дома — К. Стеценка. Усі коляди були добре виконані, голоси зіспівані.

Спи Ісусе — С. Яременка виконало тріо: сопран п-і Л. Татух, скрипка — С. Яременко, фортепіян — М. Дитиняк. Сьольоспів був дуже вдатний.

Зіркою блиснули „Мережі" в трьох колядах: Дивная новина — О. Кошиця, Ой видить Бог — М. Гайдай і Ой вчора із вечора — М. Лисенка, — під проводом М. Дитиняк і Проф. С. Яременка.

Хор „Дніпро" під управою п. Р. Солтикевича, як звичайно блискуче вивязався при виконанні трьох коляд: Бог природу — О. Нижанківського, Стань Давиде — О. Нижанківського й А у місті Русалимі — С. Людкевича.

Точки хорові в другій частині концерту були переплітані читанням святвечірних поезій О. Бабія і Б. Лепкого, а також гуморесками — сатирами „Грица Зозулі" — п. Р. Осташевським.

На закінчення п-і Н. Дмитрук знова запропонувала заспівати спільно коляду Во Вифлеємі нині новина й усі приявні радо то зробили.

Дуже відрадним було те, що на сцені було багато нашої молоді — нашого квіту.

Кожний нарід має свої гарні коляди, але наші, у доброму виконанні, мабуть є неперевершені.

Анна Байрак

Бл. п. Оксана Дучимінська

У неділю, 3-го грудня 1972 р. померла в Мюнхені, після важкої недуги, бл. п. Оксана Дучимінська.

Покійна народилася 8-го липня 1908 р. в Коритниках, в учительській сім'ї. Бл. п. Оксана була дипл. інженером-агрономом, доцентом Українського технічно-господарського інституту, письменницею, організаторкою сільсько-господарських секцій при „Сільському Господарі" у Львові, референткою еміграцій них справ при ЗУАДК-у у Мюнхені та членом багатьох культурних та громадських установ.

Тлінні останки покійної перевезено до США й поховано на цвинтарі в Бавнд Бруку,

Н.Дж.

ПЕРШИЙ ВІДДІЛ „ДОБРОЇ ВОЛІ"

Піддержує Українську Помісну Церкву

Кожного року членки першого відділу ЛУКЖ „Добра Воля" при катедрі св. Иосафата влаштовують різдвяну вечірку й обдаровують себе малими дарунками. Цього року членки того відділу рішили не давати собі дарунків, а скласти ті гроші на Українську Помісну Церкву і передати це як святочний дарунок Його Блаженству Кардиналові Иосифові (Сліпому).

Святочна вечірка відбулася 10 січня в Кінг Едвард готелі при участи близько 40 членкинь. В часі вечері членкині колядували, а голова відділу Н. Крайчий зложила присутнім святочні й новорічні побажання. По вечері переведено розиграш на ляльку в українському строї, яку дарувала п. М. Елчин. Прибуток із розиграшу в сумі 100 дол. передала через фундацію Української Католицької Церкви при Едмонтонській єпархії Блаженнійшому Кардиналові Иосифові Сліпому.

Вечіркою і розігравкою занималася п-і А. Прийма.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

Український католицький тижневик ◆ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◆ Видає Спілка «Українські Вісті».

Published every Thursday in Edmonton ◆ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◆ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Неділя, 11 лютого:
год. 3-а попол. в залі УНО відбудуться загальні збори едмонтонського відділу ОУК.

Нова податкова реформа Канади

Цього року буде тільки один податковий формуляр для всіх канадських жителів, незалежно чи вони працюють чи є самозатруднені. Більшість канадських платників податку отримають свої бланки поштою, але якщо ви їх не отримаєте, тоді можете їх взяти в льокальному поштовому уряді. Виповніть їх та перешліть перед реченцем 30 квітня.

Коли виповнятимете податковий зворот, не забудьте подати всі правильні відтягнення та вирахувати всі джерела прибутків, включно з типами, частковою заробітною платнею і грішми отриманими з-поза Канади. Порадник, який долучений до податкових бланків, дасть відповіді на більшість питань. Та проте, якщо ви матимете якусь проблему, в дистриктному податковому уряді дається безплатна порада. Адреса та число телефону вашого дистриктного уряду є в Пораднику.
Для позаміських телефонів, попросіть оператора число ЗЕ 04000, — також даром. Багато з наших урядовців говорить чужими мовами. Ви можете також взяти собі свого прятеля за перекладача.

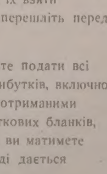

National Revenue, Taxation
Revenu national, Impôt

РОЖЕВІ ФАРБИ І СУМНІ НАСЛІДКИ

Олександер МАН

Ще торік заля великого Кремлівського палацу, де відбувався перший всесоюзний зліт студентів, гриміла від оплесків присутніх під час і по закінченні промови Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Бржнєва. Ця промова була пересипана високопарними панегіриками про великі досягнення радянської науки і вищих навчальних закладів СРСР. У такому ж дусі виступав і міністер вищої освіти Радянського Союзу та інші промовці.

За рожевими фразами складалося уявлення, що завдяки цим успіхам радянська вища школа займає важливе місце у прискорені темпів науково - технічного прогресу, сумлінно виконує завдання по підготовці високоосвічених спеціялістів для всього народного господарства, впливає на розвиток економіки і культури. Але майже через рік після цих оплесків ЦК КПРС і рада міністрів СРСР у своїй постанові „Про заходи по дальшому вдосконаленню вищої освіти в країні" звертають увагу на те, що „рівень теоретичних і професійних знань випускників вузів не відповідає зрослим вимогам науки і виробництва. Все ще повільно розробляються і застосовуються сучасні наукові методи організації навчально-виховного процесу, а також технічні засоби навчання".

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР висловлюють своє незадоволення навчальними плянами, програмами і підручниками, які не відображають найновіших досягнень науки і техніки. У тій же постанові говориться про те, що у вищих навчальних закладах країни немає високих вимог до студентів щодо якости навчання і додержання дисципліни. Нарікає постанова і на поганий зв'язок вищих навчальних закладів СРСР з промисловими і сільськогосподарськими підприємствами та науково-дослідними закладами. Ця ж постанова не приховує і багато інших гріхів у системі вищої освіти: тут і серйозні упущення в роботі аспірантури, і в підготовці науково-педагогічних кадрів для вищих навчальних закладів, і недоліки в розподілі і використанні спеціялістів і у розв'язанні актуальних наукових і технічних проблем, і відсутність турботи про зміцнення матеріяльної бази і обладнання лабораторії сучасним устаткуванням. Важко навіть перерахувати усі недоліки, виявлені в роботі міністерства вищої освіти СРСР, того самого міністерства, котрому ще торік співали пишні дитирамби на Всесоюзному зльоті студентів. Тепер визнано, що це міністерство потребує допомоги і з цією метою створено новий орган — Раду в питаннях вищої школи при міністерстві вищої і середньої спеціяльної освіти СРСР. Навіть ректори вищих навчальних закладів тепер матимуть над собою опіку з боку таких же рад, які будуть створені у містах з багатьма вищими школами.

Висока постанова б'є на сполох і закликає усіх працівників вищих навчальних закладів до підвищення відповідальности, вимогливости і пильности. Особлива роля в цій справі відводиться партійним організаціям. Вони покликані посилити контролю за виконанням багатьох заходів, передбачених цією постановою, а головне — поліпшити всю ідейно-виховну роботу серед студентів і професорсько-викладацького складу вищих навчальних закладів.

Відомо, що „ідеологія" в Радянському Союзі завжди стояла вище науки. Чи не в цьому одна з основних причин низького рівня теоретичних і професійних знань випускників радянських вузів*? Замість того, щоб основну увагу звернути на поліпшення навчального процесу і посилити підготовку студентів з загальнонаукових і загальнотехнічних предметів, постанова пропонує піднести рівень викладання суспільних наук, звертає особливу увагу на глибоке вивчення студентами праць основоположників марксизму - ленінізму, документів КПРС, на формування комуністичних переконань студентів. Чи ж на цій дорозі криється причина тих недоліків, які викликали появу нової постанови про вищу школу? Невже з допомогою марксизму-ленінізму можна виправити занедбаний стан з підготовкою висококваліфікованих фахівців і невже у цій справі може відіграти якусь ролю поповнення партійних рядів у вузах, до чого так само закликає ця постанова?

Навряд чи це виправить становище. Успіх будь-якої справи насамперед залежить від людей, від творчої атмосфери, в якій їм доводиться працювати. І хоч генеральний секретар ЦК КПРС Леонід Брежнєв заявив на XXIV з'їзді КПРС, що в Радянському Союзі „тепер людям легко дихається, добре працюється, спокійно живеться", проте це далеко не так. Щоб не було сумніву, досить нагадати про численні репресії і політичні судові процеси, проведені останніми роками в СРСР, переслідування інакшедумаючих, оголошення їх божевільними, ізоляція їх від суспільства з допомогою психіятричних лікарень, поширення самвидаву з критикою радянської дійсности, відкриті протести і неодноразові заворушення робітників — невже все це свідчить про ту ідилію, яку намагався зобразити генеральний секретар ЦК КПРСС? Саме в морально-політичній обстановці і криється корінь того зла, який гальмує науково-технічний прогрес і розвиток вищої освіти в Радянському Союзі. І ніщо не допоможе, ніякі заходи і постанови, поки в СРСР існуватиме гнила атмосфера, в якій задихаються діячі науки і культури. Вони безсилі подолати бюрократизм і формалізм там, де він перетинає дорогу до наукових відкриттів, до удосконалення виробництва або винахідництва. А такі випадки не так вже й рідко трапляються в науково-дослідних інститутах, лябораторіях, на виробництві.

Не завжди і не всі науковці мають вільний доступ до чужоземної літератури, зокрема технічної літератури, яка конче потрібна їм для розширення освіти та наукової ерудиції. А скільки коштують докори власного сумління? Невже так легко стати лицеміром і пристосуванцем і жити за принципом „нічого не чув, не бачив, не говорив". Хіба не в такій атмосфері живуть і працюють радянські люди, в тому числі і науковці? Така атмосфера породжує апатію і байдужість, а там, де байдужість, не може бути творчого горіння і натхнення, без чого не може бути справжньої творчости. У цьому одна з причин недоліків вищої освіти в СРСР.

Далеко не другорядне значення мають і матеріяльні умови, в яких живуть і вчаться радянські студенти. Адже не всі з них одержують стипендію, навіть у тому мізерному розмірі, в якому вона видається. А хіба усі студенти забезпечені гуртожитком? Правда, минулого року до зльоту студентів була прикріплена спеціяльна постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про будівництво 5 мільйонів 700 тисяч квадратних метрів житлової площі для одного мільйона студентів. Але ця площа поки що лише передбачена постановою. Тому немало студентів користується приватними кватирами і повинні оплачувати їх власними коштами. Внаслідок матеріяльних обмежень не всі студенти спроможені придбати потрібні для навчання прилади і книжки, а такі необхідні для них речі, як гектографи і фотокопіювальні апарати, у продажу взагалі не бувають. Великою розкішшю для радянського студента є друкарська машинка, на придбання якої треба витратити суму, що дорівнює трьом стипендіям.

Якби відповідальні чиновники партійних і урядових органів СРСР не боялися правди, вони повинні були б у своїй постанові про вищу освіту розкрити справжні причини виявлених недоліків, але в тому й вся біда, що такої відвертої розмови вони бояться і тим самим гальмують розвиток вищої освіти в СРСР.

* * *

* вищих учбових закладів

У 250-РІЧЧЯ З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ ГРИГОРІЯ САВИЧА СКОВОРОДИ

„ПІЗНАЙ САМОГО СЕБЕ"

Повище гасло — вислів, займало центральне місце у філософському мисленні українського філософа Сковороди.

Григорій Савич Сковорода народився 3 грудня 1722 в селі Чорнухи, Лубенського полку, Київського намісництва на Полтавщині. Батьки Григорія були простими людьми, незаможними й миролюбними.

Ще з дитинства проявляв Григорій бажання зрозуміти світ, що його окружав. Його вабила природа й чарувала його своєю красою. В шумі степу й лісу чув малий філософ чудову музичну гармонію. На саморобній сопілці старався малий Грицько відтворювати спів пташок і красу літнього ранку. Жити серед природи було щастям для Грицька.

В школі в рідному селі навчився Григорій церковно-слов'янської і латинської грамоти, а також і співу. 16-річним юнаком вступив він до Київської академії. То було бажанням батька Григорія, щоб син одержав вищу освіту.

Навчання в Академії тривало 12 років, але Григорій був тут лиш чотири роки.

У серпні 1742 р., разом із іншими музично обдарованими студентами, його забрали до придворної хорової капелі цариці Єлисавети, що тоді володіла в Росії. Тут перебув Грицько два роки.

У вересні 1744 р. Григорій Сковорода повернувся до Києва, бо туди їхала цариця, що вирішила побачити Україну. Вона жила в Києві декілька тижнів, відвідувала чернечі печери, та храми та роздавала милостиню жебракам і священству.

Перед від'їздом цариці з Києва Григорій одержав звільнення в капелі з правом бути регентом церковних хорів. Сковорода рішив продовжати навчання в Академії.

За свідченням сучасника Сковороди, в Академії молодий Григорій зайнявся студіями мов: староєврейської, грецької та латинської, а також студіював красномовство, філософію, метафізику, математику, природничі науки та богословіє.

Та Григорій, на велике розчарування батька, не схотів стати священиком. Щоб його насильно не рукоположили на священика, він почав вдавати дурника, змінив голос став заікуватися. Очевидно, що то спричинило його усунення з бурси, де могли жити лиш кандидати на священиків.

В Академії набув він достаточне, як на тодішні часи, знання, але Григорієві того було за мало. Він хотів побувати в Західній Европі, щоб кий царський двір науки й філософічними течіями тодішних західньо-европейських університетів.

Нагода трапилася. Російський царський двір назначив генерал-майора Вишневського послом до Угорщини. Той хотів мати при своїй місії людину, яка знала б не тільки латинську та грецьку мови, але також німецьку, і щоб була обізнана з церковною службою й церковними співами. Такою людиною був Григорій Сковорода й він, залишивши навчання в Академії, виїхав за кордон.

З дозволу генерала, Сковорода об'їхав Угорщину, побував у Відні, Братиславі й других містах, знайомився з вченими людьми і в такий спосіб здобував нові знання, яких не міг одержати на батьківщині.

Гесс де Кальве, що знав Сковороду особисто пише, що „Григорій-пішки, маючи мізерні фінансові засоби, — мандрував по Польщі, Прусії, Німеччині та Італії. Сковорода був навіть у Римі".

Пізнавши скарби знання західньої Европи, Сковорода повернувся в Україну. Він так любив свою Україну й так за нею тужив, що, коли здалеку побачив дерев'яну дзвіницю (він мандрував пішки), став майже непритомним.

За час його відсутности (мабуть три роки), помер його батько й мати, а залишився в живих лиш його брат.

Матеріяльні засоби Сковороди були мізерні, хоч знання в нього було велике. Він жив то тут, то там у своїх приятелів і знайомих. Але й ті не були багатими людьми, тому вони старалися влаштувати Григорія на якусь працю, щоб він мав нагоду ділитися своїм глибоким знаннлм із іншими людьми. І в 1753 р. він дістав посаду у Переясчено з викладачів колеґії.

Сковорода забажав внести в колеґію хоч дещо зі знання, що його набув на заході Европи, але йому єпископ наказав навчати по старому, без жодних новостей. Сковорода не погодився, й його виключено з викладачів колеґії.

За якийсь час вдалося Сковородові дістати посаду вчителя сина дідича Степана Тамари. Цілий рік перебув Григорій на тій праці, але ні від Тамари, ні від його дружини не чув він ні одного доброго слова, бо він був „без медалів, без хрестів заслуги" й не був дворянського походження. Сковорода з гідністю філософа переносив те пониження й виконував свої обов'язки совісно й чесно. Згідно з умовою, Сковорода мав навчати молодого Тамару один рік і тоді міг бути звільненим. Але сталося щось, маленьке, але для Тамари важненьке. Раз учень на запит Сковориди відповів нечемно й Григорій сказав, що той думає, „як свиняча голова". Хоч Тамара шанував Сковороду, бо він був дуже добрим вчителем, але на вимогу жінки, яка домагалася помсти за родовитого шляхетського сина, названого „свинячою головою", Тамара звільнив Григорія з праці.

На прощання Степан Тамара перший раз заговорив до Сковороди: „Прости мені, шановний пане, все, мені шкода тебе".

Сковорода пробував щастя в Москві, але з того нічого не вийшло ,бо він рішився не працювати на москалів. Його тягнуло в Україну.

В душі Григорія почалася переміна. Він став відчужуватися від людей, став мандрівником, який не мав і не хотів мати ні притулку, ні родичів, ні сім'ї. Його життям стало пребування серед природи, а його турботами, поза філософічними роздумами, звичайні, дрібні, щоденні справи.

Як тільки Сковорода повернувся до Переяслава, Степан Тамара доручив своїм знайомим намовити Сковороду, щоб він продовжав навчання його сина. Сковорода зразу не схотів, але коли побачив, що Тамара відноситься до нього, як до людини, згодився далі виховувати його сина, не підписуючи жодної умови.

Перебуваючи в мастку Тамари, Сковорода ходив часто на поле, на самоту і роздумував серед природи над ціллю життя, над щастям та вдоволенням з життя. Сковорода незабаром розстався зі своїм учнем, який мусів занятися іншими справами і, завдяки знайомству приятелів з єпископом Миткевичем, дістав назначення на професора поетики в переяславській колеґії.

Сковорода був вдоволений з назначення. Але тому, що навчати могли лиш священики або ченці, єпископ Миткевич задумав через знайомих намовити Григорія постригтися в ченці, бо з його знанням він надавався на муйбутнього ректора. Та Сковорода не дався намовити й розпращався з єпископом і приятелями, що залишалися в колеґії.

Сковорода замешкав у якогось нового приятеля, але тужив за студентами, з якими міг ділити свої думки. Та й єпископ рад був навіть відмовитися від засади, щоб усі викладачі були ченцями, а таки запросити Григорія знову до колеґії.

Тимчасом, оселившись у Старицi, Сковорода провадив дальше час на роздумах, вів довгі розмови з селянами й старався пізнати краще самого себе.

Розголос про його дивне життя викликав зацікавлення його особою. Багато людей шукали нагоди, щоб почути його слово, з ним познайомитися.

Коли Сковорода прибув до Харкова, ректор колеґії прохав його вернутися до колеґії й читати виклади, які він сам захоче. Та заки погодитися прийняти будь-яку працю, Григорій старався розшукати Михайла Ковалинського, якого поручили йому його приятелі в Старині. І врешті знайшов його й з ним запризнився до смерти. Завдяки тому Ковалинському завдячуємо найкращий життєпис Григорія Савича Сковороди.

Щойно тепер погодився Сковорода викладати в колеґії. Викладав синтаксу й грецьку мову. Ковалинський був студентом колеґії, а Сковорода професором. Пізнавши у молодому Ковалинському великі здібности, Григорій заопікувався ним і став його „духовним батьком".

Продовж трьох років Сковорода він виховну працю серед студентів. Він не лише навчав їх, але він теж дбав про їхній естетичний розвиток, влаштовував із ними різні прогулянки за місто, що мали й виховний і відпочинковий характер.

Деякі з викладачів в колеґії не любили ані самого Сковороди, ні його наставлення до життя й старалися його позбутися. Та „малим" людям то не вдалося, аж доки, по смерти єпископа Миткевича, не прийшов Порфірій Крайський. Той почав звільняти викладачів, що мали більш одвертий погляд на світ. Сковорода побачив, куди воно йде й, не ждучи, аж його звільнять, сам залишив колеґію.

1764 р. М. Ковалинський поїхав разом з Г. Сковородою до Києва, де вони оглядали старовинні пам'ятки й Сковорода пояснював свойому учневі все, бо знав добре історію.

В Печерській Лаврі намовляли ченці Сковороду, щоб постригся в ченці, але то не мало на нього ніякого впливу. Сковорода не залишився в монастирі.

Після оглядин Києва Сковорода та Ковалинський повернулися до Харкова.

В Харкові був у тому часі ґубернатором старший чоловік на ім'я Щербинін. Він був прихильником мистецтва та наук а особливо мав замилування до музики.

Одного разу їхав він в пишному ридвані й побачив, як на землі, „просто неба", сидів із сопілкою в руках Сковорода. Губернатор післав слугу покликати до себе філософа. Адютант підійшов до Сковороди та й каже: „Вас кличе до себе „его превосходительство" — „Яке" превосходителство?" запитався Сковорода. — „Господин (пан) губернатор" відповів адютант. — „Скажіть йому, що ми не знайомі". Зі страхом передав адютант відповідь Сковороди губернаторові. Та той не то ще не образився, але післав ще раз свого адютанта, але вже з іншою пропозицією: „Вас просить до себе Євдоким Олексієвич Щербинін" — „Ага, — відповів Г. Сковорода, — про нього я чув; говорять, що він добра людина та ще й знавець музики" і знявши шапку підійшов до Щербиніна. З того часу між ним і Сковородою настала велика приязнь.

В 1768-1779 рр. Г. Сковорода викладав у Харківській колеґії курс „добронравія" - у викладах Сковороди то я був катехизм. На викладах перед учнями Г. Сковорода виснів своє розуміння світу, природи та Бога. До свого курсу Г. Сковорода написав твір „Головні двері для християнського поведення молодого шляхетства Харківської губернії". У своїм творі він твердить, що „видиму природу називаємо „тварь", а невидиму - Бог. Одначе розуміння Бога у Сковороди інакше від того, що вчив тодішний церковний катехизм.

На Г. Сковороду посипалися доноси, але й губернатор і тодішний єпископ були за Сковородою, тому справа скінчилася „диспутом", на якому Сковорода доказав правильність свого навчання й йому дозволили далі читати лекції.

З кінцем навчального року Г. Сковорода рішив покінчити з навчанням загалом і розпочати життя, про яке мріяв уже довгий час.

Він рішився бути мандрівним філософом, жити серед природи, та записувати свої роздуми. В крайній біді мандрував він з одного села до іншого. Завжди ходив пішки, деколи жив якийсь час у хатинах дідів-пасічників. Кілька книжок, то було все його майно.

В час мандрівок написав Г. Сковорода два твори: „Наркісс. Розглагол о том: узнай себе" і другий: „Симфонія, нареченная книга Асхань, о познании самого себе". То були перші повні його твори.

Тому, що Г. Сковорода жив таким дивним, на той час, життям, не всі люди ставилися до нього однаково. Деякі ганьбили його, деякі прославляли та хвалили, але всі хотіли його бачити. Коли він зупинявся в когось на короткий час, то було честю для тих людей й викликало зависть у інших. Ізмаїл Срезневський писав про характер Сковороди: „Повага до Сковороди була настільки глибокою, що люди вважали за Боже благословення тому дому, де він тимчасово оселявся".

Останні дні життя провів Сковорода в мастку А. І. Ковалевського. Одного разу зібралося в Ковалевського багато гостей, що раді були слухати Григорія, що вмів і мав про що розказувати. Після обіду вийшов Сковорода в сад, довго ходив по доріжках, рвав овочі й роздавав сільським дітям. Так минув день. Над вечір знайшов Ковалевський Сковороду, як той копав у саді яму, вузьку та довгу-могилу. — „Що це друже, Григоріє, що ти робиш?" спитав господар. — „Пора, кінчати мандрування". — „Пусте ти говориш, годі жартувати. Підемо до хати." — „Добре, підемо, але я буду прохати тебе, — „нехай тут буде мій останній притулок, моя могила".

Й пішли до хати. Сковорода пішов до своєї кімнати, переодягнувся в чисту білизну, помолився Богу підклав під голову рукописи своїх творів, сіру свитку та склав руки на вхрест на грудях. Його довго чекали на вечерю, але він не приходив. На другий день Сковорода не прийшов на сніданння, ні на обід. Стурбований господар пішов до його кімнати і застав його „холодним і закам'янілим". То було 29 жовтня 1794 року за старим, а 11 листопада за новим календарем.

Перед смертю просив ще Сковорода А. І. Ковалевського, щоб його поховали на пагорбку біля гаю і щоб на хресті був напис, складений самим Сковородою — „Мір ловил меня, но не поймал" (Світ ловив мене, але не спіймав").

На початку XIX сторіччя філософські ідеї Сковороди поширилися й поза межі України: — в Німеччині, у Франції, в Румунії, в Чехах, Польщі та Болгарії. Твори Сковороди, українського філософа й письменника XVIII ст. тепер вивчають і досліджують в країнах Европи та Америки.

ДЕЩО ПРО ТВОРИ Г. СКОВОРОДИ

Сковорода навчав, що кожний повинен робити те, до чого є покликаний, а тоді з його праці суспільство матиме користь". Бо коли вовк став пастухом а ведмідь монахом, а лощак радником, — то вже не штука, а біда".

Про освіту: „Знання не повинно обмежувати свого впливу на самих тільки жреців науки, що їдять і переїдаються ,але повинно поширитися на ввесь нарід, увійти в нього й заясніти в душах тих, які мають право сказати: і я людина, й мені все, що людське, не чуже..."

Про виховання дітей: „Хто не дбає про здоров'я дитини, про її виховання й навчання, той не є батьком своєї дитини". Батько не сміє ніколи сказати, що не має часу для дитини, бо ж виховання не заступить ані чин (уряд), ані багатство, ані рід, ані панська ласка".

„Хто родився благо і де благотворення, цього найкращим учителем і провідником є природа, вливающа в серце насіння благої вони. Який хо-

(закінчення на стор. 6.)

* * *

Григорій СКОВОРОДА

Ой ти, птичко жолтобоко,
Не клади гнізда високо!
Клади на зеленой травкі,
На молоденькой муравкі...
От ястреб над головою
Висит, хочет ухвалить,
Вашою живет он кров'ю
От-от когті он острит!

Стоїть явор над горою,
Все киває головою,
Буйні вітра повівают,
Руки явору ламають.
А вербочки шум'ятть низко,
Волокут мене до сна.
Тут течет поточок близко;
Видно воду аж до дна.

На что же мні замишляти,
Что в селі родила мати?
Нехай у тіх мозок рвется,
Кто високо вгору дметься.
А я буду себі тихо
Коротати милий вік.
Так минет меня все лихо,
Щаслив буду человік.

Перша ювілейна сесія НТШ на Заході Канади

Осередок НТШ на Західню Канаду та УВАН у Вінніпезі спільними силами влаштовують першу сесію, присвячену 100-річчю Наукового Товариства ім. Шевченка, з такою програмою:

1. д-р Яр. Рудницький — (Вінніпеґ) — „Сковорода і Шевченко";
2. д-р І. Лисяк-Рудницький (Едмонтон) — „І. В. Терлецький — забутий український політичний мислитель XIX ст.";
3. Мгр. М. Хом'як (Едмонтон) — „Проєкт конституції Галицько-Волинської землі".

Перша ювілейна сесія відбудеться 18 лютого 1973 р. в залі УНО, 10629 - 98 вул., Едмонтон. Початок о 2 год. 30 хв. попол.

Другу ювілейну сесію заплановано відбути у Ванкувері, а третю у Вінніпезі. Можливо вдасться зорганізувати четверту ювілейну сесію в Саскатуні або Ріджайні. Запрошуємо українське громадянство Західньої Канади масово прийти на згадані сесії й таким чином гідно відзначити 100-річчя НТШ, нашої заслуженої української наукової установи, що створила цілу епоху в історії України.

Управа Осередку НТШ на Західню Канаду

Нововибраний Станичний „Пласту"

В додатку до надрукованого в попередному числі „УВ" звіту з діяльности едмонтонської Пластової станиці, подаємо ще слідуюче:

Пл. роз. Ксеня Скрипник, одинока юначка з Едмонтонської станиці репрезентувала свій курінь — ім. Уляни Кравченко, на Пластовій ювілейній зустрічі з нагоди 60-річчя Пласту, що відбулася біля Ню Йорку минулого літа. Юначка Ксеня, щороку відбуває по кілька таборів в Канаді і США та в цей спосіб нав'язує зв'язки й плекає дружбу з пластунами з інших місцевостей. Вона привозить з табору нові пісні, помисли й цікаві ідеї, що їх передає своїм подругам-пластункам в курінi в Едмонтоні. **Н.Ц.**

З життя українців в Польщі

В Криниці була малярська виставка Зигмунта Левчука. Було около 30 акварель. Замітне, що маляр цікавиться релігійними мотивами. Він малює придорожні каплички, церкви, придорожні хрести; З. Левчук є уроженцем Волині й тепер працює керівником Етнографічного музею в Новому Санчі.

Музей в Новому Санчі з кожним роком побільшується. Є надія, що в 1973 р.відкриють для відвідувачів об'єкти-будівлі, які виконано минулими роками.

Що до пам'яток західної Лемківщини то вже перенесено з села Верхомля Велика садибу (хижу) побудовану в 1822 р. та господарські будинки; з села Мушинка перенесено шпихлір на збіжжя. В пляні ще купівля хати зі села Королева Руська, яка належала заможним господарям і курної хати з села Лабова та церкви зі села Лося, сандецького повіту.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10128 - 100 St., Edmonton
206 McLeod Bldg. — 424-9645

BAYDALA DRUGS
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

З СОВЄТСЬКОЇ ЖАХЛИВОЇ ДІЙСНОСТИ

З ДОПОВІДІ КОЛ. В'ЯЗНЯ СОВЄТСЬКИХ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРІВ ШІФРІНА

РУХ СПРОТИВУ В УКРАЇНІ

Велике число українських в'язнів у совєтських концентраційних таборах — говорив А. Шіфрін — є відбиткою положення в совєтській Україні. Майже в кожній поневоленій країні, що опинилася під владою СССР, є рухи спротиву. Одначе найбільший та найсильніший рух спротиву є таки в Україні. Колись виступали проти совєтського режиму лише одиниці споміж українців, й то головно в Західній Україні. Тепер хвиля спротиву захопила всю Україну, без різниці на клясову приналежність. Рух спротиву в Україні є дуже сильний та глибокий, бо в Україні нема прірви між трудовою інтеліґенцією, робітниками та колгоспниками. Й тому між арештованими за рух спротиву українцями є заступлені всі прошарки населення: так трудова інтеліґенція, як і робітники та колгоспні працівники — всі вони домагаються своїх прав, які їм гарантує совєтська конституція. Всі вони себе взаїмно розуміють й усі вони однаково відчувають гнет режиму, проти якого вони виступають і у висліді опиняються за тюремною решіткою, чи в каторжних таборах. Шіфрін стрічав у часі свого десят-річного побуту в таборах дуже багато українських в'язнів. Майже всі вони держалися гідно й достойно переносили всі страждання та знущання в таборах. Очевидно були й між ними такі, що заламувалися психічно. Дехто з них, хто був на волі сильним й сміливим, не видержував психічно таборових знущань й заламався психічно. Але другі зате ставали ще твердшими, ще завзятішими. Одним з таких був Юрій Шухевич, приятель Шіфріна.

Вже 14-річним юнаком він був арештований, після вбивства його батька ґенерала Тараса Чупринки совєтськими вояками, й відбув 20-річне покарання в совєтських концентраційних таборах. Після короткого побуту на волі, його знову заарештувано й засуджено на 10 років концентраційного табору та, відтак, на п'ять років заслання на далеку Північ.

Він переносив режим концентраційного табору з таким спокоєм, як майже кожний переносить усі труднощі нормального, буденного життя. Він жив там своїм внутрішнім життям: вивчав чужі мови, цікавився філософією, історією, філософією релігії ітд. Про ті всі ділянки можна з ним було говорити годинами. Він їх знав добре й основно. Юрій Шухевич цікавиться теж поезією й писав навіть вірші. Шіфрін читав йому нераз свої вірші в російській мові, а Шухевич читав Шіфрінові вірші в українській мові. Він старався, навіть у важких умовинах таборового життя, бути самим собою. І він був самим собою на кожному році. Та не лише він. Таким самим був і недавно звільнений з табору після 25 років заслання, д-р В. Горбовий, який був приміром для багатьох. Він усім імпонував своїм спокоєм, з яким переносив важкі умовини таборового життя, своєю зовнішньою культурою та своєю чемністю. Здається, що ні д-ра Горбового ні Ю. Шухевича не можна було обвинувачувати в ніякій провині. Та совєтська поліція завжди зуміла знайти якусь провину. Кожному, кому лиш захотіла . . .

Шіфрін оповідав, що він пригадує собі одного українця, що був арештований лише за те, що він нагодував у своїй хаті одного члена УПА, який скривався перед поліцією. Поліція довідалася про те й арештувала його. Він сидів у тюрмі й не міг зрозуміти за що. В часі переслухання арештований сказав своєму слідчому, що він не розуміє, в чому він провинився, якщо нагодував голодну людину, про яку він й не знав, що її пошукує поліція за приналежність до УПА. Слідчий кинувся тоді до в'язня й важко його побив. В'язень протестував проти побиття, кажучи, що він ще лише обвинувачений у провині проти держави й на суді ще може бути звільнений й тому слідчий не повинен його бити. Тоді слідчий узяв в'язня за плече й штовхнув його до невеликого вікна, що було в кімнаті, й показав рукою на тисячі людей, що просувалися по великій площі, яка була перед вікном і сказав: „Бачиш тих людей, що там мандрують по площі? Вони всі є проголошені винними. А, якщо ти опинився в нас, то ти вже засуджений, як винний''. . .

Й через те Юрій Шухевич, який опинився знову в тюрму, чи в каторжному таборі, є винним і засудженим. Засудженим хочби на те, щоб провести все своє життя в СССР, що є неначе великим концентраційним табором. Його ціле дотеперішне життя пройшло в концентраційному таборі, з якого йому за життя мабуть не вийти. Він вийде хиба тоді, як скінчиться СССР. Юрій Шухевич може жити свободно хиба в вільній Україні, а для вільної України в теперішному СССР нема місця. Через те нема теж місця для свобідного життя в СССР і для Юрія Шухевича та таких, як він — сказав А. Шіфрін.

У 250-річчя з днем народження . . .

(закінчення з стор. 5)

сен з ангельського серця, коли в голові немає доброї гадки? Який хосен з науки без благого серця? Бувають люди, що мають багато знань, а вони хижіші за деякі птиці, злобніші, як звірі, більш лукаві, як гадюки, більш невірні, як море, більш небезпечні, як африканські піски''.

ПРО СВІТ І ЛЮДЕЙ:

„Світ і люди, то та захоплююча книга, з котрої природи вихованець мусить уміти завсіди читати й учитися, а збереже тоді чисте серце, а в серцю вічну весну, благородне небо, чудовий рай, великого Бога''.

І ще: „Черепаха не буде літати, як орел. Кожен є тільки тим, чиє серце в нім. У кого свиняче серце, той свиня, в кого левове — той лев''.

ПРО ПІСТ:

„О, Творче всесвіту, Отче, Боже. Даруй нам цей піст. Дай нам наслідувати Твоїх рабів. Зроби для нас, щоб через піст стала мертвою наша плоть. Щоб могла жити з Тобою.''

ПРО ВІЧНЕ ЩАСТЯ В НЕБІ:

„Бог подібний до великої фонтани, що наповнює різні посудини по їхній вмістимості. Над фонтаном написано: „Нерівна всім рівність''. Хоч є посудини різного розміру, всі вони повні. Дурні даремно намагаються завести на світі „Рівну рівність''.

Київська преса пише про відкриття композиторських творів Григорія Сковороди. Сковорода компонував релігійні пісні написав ноти до половини Літургії, та ноти до псальмів і стихир.

ДОПОВІДЬ ПРОФ. ЯР. РУДНИЦЬКОГО В НЮ ЙОРКУ

На закінчення Сковородинського Року

Ню Йорк (ОУПС). На закінчення Сковородинського року відбулися тут дві доповіді на пошану українського філософа Григорія Савича Сковороди. Перша з них відбулася в рямках річного з'їзду Американської асоціяції славістів (ААТСЕЕЛ) в готелі Статлер-Гілтон при участі американських та канадських славістів і україністів. Професор Яр. Рудницький виголосив доповідь про Сковороду в англійській мові, з'ясовуючи його філософічну систему й значення в історії української духовости. Другу доповідь в українській мові виголосив проф. Рудницький на спільному зібранні Наукового Товариства ім. Т. Шевченка та алюмнів Українського Вільного Університету в Українськім інституті Америки в Ню Йорку, дня 29-го ґрудня, 1972. Зібранням проводив голова, проф. В. Лев, секретарював проф. В. Стецюк. В своїй доповіді проф. Рудницький підкреслив, що цього року УВУ заплянував міжнародну акцію для вшанування Сковороди й його доповіді на ААТСЕЕЛ, теж і на згаданому зібранні зв'язані з ініціятивою УВУ. В дальшому він торкнувся „конспірації мовчання'' про Сковороду на Заході, а зокрема в енциклопедіях таких, як Амерікана чи Британіка, що їх м.ін. передплачують українці у вільному світі без ніяких заходів у справі покращання україніки в цих довідниках. Окремо він обговорив мову Сковороди та його світогляд. Після доповіді відбулася довша дискусія в якій приймали участь присявні, погоджуючись в основному з тезами прилеґента.

STEVENS RENTALS

ВИНАЙМАЄМО

КРІСЛА ДО ПЕРЕСУВАННЯ АБО КОМОДИ (WHEELCHAIRS OR COMMODES)

по 10.00 дол. місячно з правом на купно

В нас можна купити теж інше приладдя для інвалідів та хворих для вжитку в кімнатах хворих

10439A - 124 Street, Edmonton

Tel.: 482-4340

У ГОСТИННІЙ АЛБЕРТІ

Володимир ЖИЛА

Минулого літа довелося мені побувати з родиною в Алберті. Ця провінція Канади дуже припала нам до вподоби своїм зовнішним виглядом. На півдні, вздовж американського кордону, вона степова, а коли їхати на північ, то степ поволі заміняється пагорками, спочатку вкритими травою, з згодом лісом. Знову південно-західня частина гориста, тут простягаються пасма Скелястих гір.

Ми в'їхали в Алберту з півдня і перед нами розкрились розлогі поля пшениці, заможні хутори та безліч елеваторів. На бензинових станціях ми зустріли перших українців. Атмосфера стала більш рідною; здавалося, що ми їдемо країною, що має щось близьке для нас. Надвечір ми приїхали до Едмонтону. По дорозі вступили до Інформаційного бюра, щоб розвідати, як заїхати до п. Славутичів, що мешкають на Вест Бруці. Ввічлива урядничка дала нам мапу міста, розказала, як їхати на Вест Брук та в додаток подала цілий ряд інформацій про Едмонтон. Мовляв, то одне з великих міст, що є найбільш висунене на північ, розташоване 2200 стіп над рівнем моря, а найосновніше, що населення метрополітального Едмонтону досягло вже 466,000 жителів. Усе це подавала вона нам з усмішкою на обличчі, а наприкінци й додала: „Вітаємо в нашому місті''.

Через декілька хвилин ми приїхали перед будинок п. Славутичів. Вест Брук — то новий район, гарно розбудований, має багато чудових будинків по обох сторонах вулиці. Родина Славутичів живе тут гарно й заможно. Їхній дім влаштований зі смаком, на стінах розвішені картини українських мистців, усюди гарні меблі, а в підвальному приміщенні розташовані бібліотека й невеликий музей. Бібліотека Яра Славутича має науковий характер, у ній зібрано понад п'ять тисяч книг, не рахуючи журналів та подібних українських видань з України та з-закордону. У музеї розкладено цікаві експонати, що походять з різних країн світу. Тут речі з Єгипету, Японії, Формози, Австралії, Індії, Греції та дещо з України. Ці останні експонати придбав Славутич від письменників і поетів з України, що відвідували Канаду. Інші експонати купив під час його подорожей навколо світу.

У п. Славутичів ми провели два цінні дні. Господарі засвідчили щиру українську гостинність. Пані Віра, дружина Яра Славутича, як також їхні діти Оксана й Богдан доклали всіх зусиль, щоб зробити наш побут у їхньому домі приємним і пам'ятним на довгі роки. Таким він, до речі, й залишився. Що більше, він записався в нашу пам'ять також як один із найцінніших за час нашої тритижневої поїздки по Канаді.

16-го липня, у неділю, ми відвідали дві українські католицькі церкви та одну православну. У катедрі св. Иосафата оглянули чудовий релігійний стінопис мистця Юрія Буцманюка. Композиції з життя Христа і святих, разом понад тридцять образів, справили на нас гарне враження. Розпис, оснований на старих українських іконографічних традиціях, має виразні прикмети нашого народного мистецтва. Рисунки чіткі, прикнуті християнськими символами та українськими мотивами. Ясно-соняшний кольорит стінопису надає церкві окремого чару. Глибоко записалася в нашу пам'ять стилізація окремих постатей, їхнього одягу тощо. Стінопис, як пояснював Яр Славутич, виконаний у пляні поліхромії. На його думку, він є значним здобутком українського церковного мистецтва, бо то, мабуть, єдина дійсно мистецька праця в Західній Канаді. Цього дня ми мали в пляні оглянути музей і бібліотеку, що приміщені в новій авдиторії при катедрі св. Івана. На жаль, туди ми не дісталися, бо авдиторія була зачинена. За свідченнями Яра Славутича ця нова бібліотека вже нараховує понад тисячу книг — з кожної галузі українського життя та має гарну збірку дитячої літератури.

Проїжджаючи коло комуністичного Народного дому, ми побачили пам'ятник Василеві Стефаникові, що приміщений аж за двома залізними плотами. У нас мимоволі виникло питання, чому цей пам'ятник так, насправді по-радянському, охороняється. Стефаник ніколи ж не жив під радянським ладом, був вільною людиною і його пам'ятник повинен стояти на вільній площі.

Після обіду в неділю заходами НТШ, Літературно-мистецького клюбу і гуртка книголюбів відбулася в залі УНО моя доповідь на тему „Образ Кассандри у творчості Лесі Українки''. Сесію відкрив і нею проводив голова осередку НТШ на Західню Канаду, проф. Яр Славутич. Не зважаючи на вакаційний час, на доповідь прибуло понад 60 осіб, у тому значне число молоді. На моє здивування, після доповіді ніхто не забирав слова в дискусії, не зважаючи на те, що на залі були присутні знані фахівці літератури.

Тут ми зустріли цілий ряд відомих едмонтонців, наприклад, магістра Юрія Стефаника, д-р М. Кейван, проф. Івана Рудницького з дружиною, д-ра М. Суховерського та інших.

Пізніше, цього самого дня, ми відвідали керамічну школу п. О. Манастирської, що існує вже від двох років. Її вважають за першу українську керамічну школу в Алберті. О. Манастирська, дипломована інструкторка кераміки, розповіла нам про техніку керамічного виробу та продемонструвала спосіб виготовлення посуду та його випалювання. З увагою ми оглядали її миси, глечики, збанки та інші фігурні вироби. У той час мимоволі пригадалися мені наші гончарські осередки на Україні — Опішня на Полтавщині, Косів на Іванофранківщині та інші, де зараз виготовляються не тільки господарський посуд, але займаються також керамікою та керамічною скульптурою малих форм. Деякі посудини О. Манастирської мають професійний характер та засвідчують їх індивідуальну мистецьку діяльність.

Понеділок ми провели у провінційному музеї та в архівах Алберти. З великою увагою оглянули історичний відділ, відділ природньої історії, індіянський відділ та виставку речей домашнього вжитку. Музейні експонати добре підібрані та яскраво ілюструють хід природньої й людської історії. Експонати, присвячені палеонтології, зоології та геології не тільки знайомлять глядача з цими ділянками науки, але дають загальну характеристику цілого процесу виникнення землі з її рослинним та звіринним світом. Окремі галереї є не лише зразком наукової точности в демонструванні певних фізичних явищ, наприклад, геологічна галерея, але також значним мистецьким досягненням надати справжности цим явищам та прикувати увагу глядача. Освітлення експонатів — то окрема ділянка. Тут зароджується краса та витворюються притягаючі сили, що приковують увагу відвідувача. На нашу думку, освітлення в цьому музеї є справжнім досягненням і заслуговує на окреме підкреслення. Ми зовсім розчарувались, коли не знайшли окремого українського піонерського відділу. Деякі українські експонати невеликої мистецької вартости приміщено разом з російськими ложками та чеським і словацьким одягом. Українські експонати складалися з гуцульського кожушка, українського килима та трьох писанок. Усе це справило на нас прикре враження, після розкішного індіянського відділу, де виставлено усе з їхнього культурного життя та побуту. Ми не проти тубільчого індіянського населення і його культури, але вважаємо, що українці своїм вкладом у розвиток Алберти також заслужили на поважніше місце в піонерській історії провінції і це місце повинно бути за ними збережене й задокументоване в провінційному музеї.

Побували також в українській книгарні п. Б. Мельничука. То, на нашу думку, найбільша українська книгозбірня на американському континенті. Тут великий вибір книжок, виданих на Україні, в СССР, а також в інших країнах українського поселення. Власник її — людина розумна, добре ознайомлена з продажем книжки. Кожного року книгарня видає католог (189 сторінок у 1972 р.), в якому лише незаписані книжки, що вичерпані, або яких книгарня має по одному чи по два примірники на складі.

У славістичному відділі бібліотеки Албертського університету зустріли ми бібліотекаря д-ра М. Суховерського. Той відділ, на його думку, є добре вивінований і нараховує понад 16,000 книжок. Книги фахово підібрані та складають потрібну літературу для маґістерії й докторату з україністики та з загальних слов'янських предметів.

У п. Скрипників, у приватних розмовах, згадали багато подій з минулого та оглянули їхній архів, у якому збережено деякі цінні видання з часу війни та безпосередньо після неї.

Наш побут в Едмонтоні дав нам добру можливість познайомитися з українським життям цієї північної метрополії, зустріти деяких людей, нав'язати та поновити потрібні знайомства.

З Едмонтону ми поїхали на південний захід, в албертські гори, щоб побачити красу Джасперу та Бенфу.

Ще про діточу оперу „Коза Дереза''

Учасники постановки опери М. В. Лисенка "КОЗА ДЕРЕЗА" — діти з села Тишківці, пов. Городенка, в 1892 р. Третя дівчина зправа мати українських Січових Стрільців: майора Михайла і Петра Петруняків.

В „УВістях'' ч. 42 з 19-го жовтня м.р. було подано, що оперу „Коза дереза'' вперше виставили діти школи ім. Т. Шевченка у Львові 1903 р.

Ми дістали доповнення до тієї вістки від п. М. Петруняка з Шікаґо, яке подаємо нашим читачам:

„В книжці „М. В. Лисенко'' на 3 ст. є світлина дітей, а під світлиною напис „Учасники постановки опери М. В. Лисенка „Коза дереза'' діти села Тишківці пов. Городенка 1892 р.''

Опера йшла також в Городенці, Коломиї, Заліщиках і деяких селах Городенщини.

Приготовила оперу п. Ольга Шухевичівна, доня пароха Тимковець і її кузинка п. Ольга Окуневська. Обидві були учениціми М. Лисенка. Тета п. О. Шухевичівної (вона також тета Василя Софронова Левицького) одружена Козловська, жила в Києві, а братова п. Ол. Окуневської, дружина посла, походила з Києва.

М. Петруняк

МОЯ ЗУСТРІЧ З УПА (2)

Е. П. Ц. ван ГОТЕГЕМ, ГЕНЕРАЛ-ЛЯЙТЕНАНТ

Наш настрій піднісся видатно, коли українці, приклавши цівки рушниць до наших спин, вели нас остентаційно попри поліційну станицю. Але наш настрій досягнув найвищого вершка, коли нас привели до однієї із селянських хат, де Гарм прийняв нас криком: «Хлопці! Нам пощастило! Це українські партизани й вони обіцяли нам перевести нас через угорську границю!» Кіс не промовив і слова, але його єдине око помітно іскрилося.

Історія з Гармом і Кісом була така. Вони переходили міст через Дністер і коли наближалися вже до його кінця, двох озброєних поліцаїв з'явилися не знати звідкіля і заарештували їх. «З нами кінець!» — подумали вони.

Поліцаї завели їх під цівками рушниць до вартівні над берегом ріки. Запроваджені до однієї з кімнат, вони побачили ще двох поліцаїв у синіх одностроях. Один з поліцаїв глянув на них і запитав: «Хто ви такі?» Знаючи, що немає вже ніякої можливости втекти, вони сказали йому згідно з правдою, що вони є, втікачами з транспорту голляндських військовополонених, і були дуже здивовані, почувши у відповідь: «Так, я це знаю добре!» Цим закінчилося офіційне допитування. Нічого не записували, нічого більше не питали. Гарм і Кіс дізналися, що люди в синіх одностроях є членами української поліції, які охороняють міст.

Полонених відвели потім у затемнену кімнату і залишили там. Кілька хвилин пізніше увійшов поліцай, що їх допитував, і сказав: «Будьте спокійні, ви тепер у безпеці! Ми не передамо вас у руки німцям. Вас відведуть до українських повстанців». П'ять хвилин пізніше вони були вже в десятикілометровій дорозі до партизанів. Ішли під охороною двох поліцаїв.

Почувши історію Гарма і Кіса, я сплатив борг вдячности моїм новим приятелям в такий спосіб, що вони — одному з них було, мабуть, на ім'я Георг (Юрій), а другому Майк (Михайло) — не були спроможні вживати праву руку протягом перших десяти хвилин.

Як виявилося, ми увійшли в контакт з підпільним рухом, що про нього ми чули, перебуваючи ще в нашому таборі полонених. Розповіли нам про цей рух два з наших товаришів, які пробували ще раніше втекти, були схоплені і приведені назад до табору. Це була добре організована Українська Повстанча Армія.

У 1938 році в центрі Ротердаму якогось чужинця розірвала на шматки бомба, покладена в його кишеню. У той час я, як і більшість моїх земляків, тільки кинув оком на цю газетну вістку. Прізвище Коновалець не було нічим конкретним для мене, хоч і заінтриґувала мене авреоля сенсації і романтичности, що ним оточила преса його особу. Його називали президентом неіснуючої республіки в Східній Европі, але наступного дня я забув усе про нього. Тоді мені й не снилося, що за якіх шість років, і то в найбільш незвичайних обставинах, я опинюся між його послідовниками. Саме вони були тими, хто допоміг мені і дев'ятьом іншим голляндським старшинам врятуватися перед гітлерівськими посіпаками, даючи нам озброєну ескорту через південну Галичину і Карпатські гори аж у гостинну Угорщину.

Наш перший контакт із цими людьми був беззастережно сердечний і такими ж залишилися наші взаємини аж до тої миті, коли останній з повстанців, провідник по горах, привів нас до прикордонного стовпа, що стояв між його країною і державою угорців, і показав нам дорогу на Угорщину.

Наприкінці 1943 року ситуація в окупованій Галичині була така, що німці могли користуватися тільки головними шляхами і залізницями, але навіть і ці шляхи перебували часто під загрозою. Навіть головна квартира особистого Гітлерового репрезентанта Коха була здобута з'єднанням УПА.

Коли ми на початку 1944 року вискочили з потягу в Галичині, співвідношення сил було радше на користь УПА. Останнім німцем, якому я дивився в очі в Галичині, був той, що замикав за мною вантажний вагон, і другого я побачив кілька тижнів пізніше у Будапешті. Під час всієї нашої мандрівки через Карпати зустрічі з німцями обмежувалися кількома пострілами при переході залізничої лінії між Долиною і Болеховом, і там ми згубили нашу єдину ручну ґранату, що її дав нам провідник партизанів як своєрідний «знак визнання».

З другого боку, за тих сімнадцять днів у південній Галичині ми збагатилися неоціненним досвідом для нашої дальшої втечі, з якого ми скористали чимало, бувши в Будапешті. У всьому цьому не бракувало і веселих сторінок: за всяких умов галичанин зберігає почуття невимушености і сприймає речі з легким серцем.

* **В Чехословаччині** відбувався „діялог'' між представниками комуністів та Католицької Церкви. Тепер, на доручення уряду ЧССР, „діялог'' перервано, бо „комунізм відкидає безкомпромісово всякі релігійні ідеї''.

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандсрольки з нашого товару.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Похорон бл. п. Івана Воробець-Карпатського в Едмонтоні, Алберта

Ударте, вдарте в кожний
дзвін
Від Тиси ген, аж ген до
Дону:
Вже слухає Бескиду син
Лиш свого рідного закону.

О. Бабій

* * *

У вівторок, 12-го грудня 1972 р. відійшов у вічність бл. п.Іван Воробець-Карпатський, дбайливий муж, люб'ячий батько, вірний друг, щирий і жертвенний учасник усего, що виходило в користь українського народу, української спільноти, чи всього людства.

Життя, то вічне вороття, — але лише для того, в кого є глибока пошана до себе самого. Вона починається глибокою пошаною Божих правд і законів, пошаною рідного батька-матері, брата-сестри, рідної землі, народу, природи — й переходить у глибоку пошану до себе самого. Таким вічним житям-вороттям наділив Господь мого друга Івана.

Коли переглянемо життя покійного Івана, там не знайдемо надзвичайних геройських подвигів, хоч він був героєм кожної днини, ніс тихо тягарі й обов'язки, з другими ділився лиш добром і радістю. Цілою своєю істотою він любив життя, однак продовж кільканадцяти останніх років мусів змагатися за кожний свій віддих.

Іван мав превеликий дар любови, якою огорнув свою сім'ю, всіх рідних та близьких, яких залишив у рідних сторонах. Хто бачив його в часі св. Літургії, яку за старанням покійного служено в кожну річницю проголошення державности Карпатської України, — міг впевнитися, якими дорогими були йому рідна земля та рідний нарід. Іван умів любити людей, тому згадуємо його з глибокою вдячністю. Бог дарує життя, Бог його й забирає...

У тебе, дорогий друже Іване, відбулося усе гідно, достойно в мирі з Богом і людьми.

Для таких земля пером!

Бл. п. Іван Воробець-Карпатський народився 14-го квітня 1914 р. в селі Пилипець, повіт Волове — Міжгір'я, як один із 14-ти дітей Федора і Марії з роду Осташ. До початкової школи ходив у рідному селі, горожанську школу, а опісля торговельну академію закінчив у Мукачеві. Освіта, яку здобув то його особисте зусилля.

Коли в 1938 році посилилися змагання українців Закарпаття за свої права, мо-

бл. п. Іван Воробець-Карпатський

лодий Іван включився в той рух, а коли 11 жовтня 1938 р. Закарпаття стало незалежною, він служив віддано цій державі.

Після втрати незалежности Карпатської України, бл. п. Іван переїхав до Праги, де пробував продовжувати студії, як також організував театральну групу. В 1939 р. переїхав до Берліну, а по розвалі Німеччини до Форгайму, відтак до табору в Ашафенбурзі. В кожному з тих міст був організатором і керівником театральних груп. З молодих літ він був дуже діяльним пластуном. В Ашафенбурзі включився в працю Пласту. Тут також стрінув свою майбутню дружину Вікторію Біляк. В 1948 р. виїхав до Канади й осів у Віндсорі, Онт. Туди приїхала його наречена й вони одружилися 17 жовтня 1948 р. У Віндсорі народилися теж їхні донечки Леся й Люся.

Попри всі щасливі обставини несприятливе підсоння спричинило в нього недугу астми. Щоб лікуватись Іван виїхав до Вінніпегу, а відтак у 1956 р. до Едмонтону.

Хоч недуга не залишала його, а навпаки була причиною інших захворінь, Іван вірив у видужання. Відкрив власне підприємство продажі реальностей, включився в громадську працю, а також декілька років навчав українських народних танків у Народному Домі. Зорганізував теж „Братство Карпатських Січовиків", був членом „Вільного Козацтва", „Літературно-мистецького клюбу", учасником сесій НТШ, та учасником багатьох з'їздів українських громадських організацій.

Від часу приїзду до Едмонтону Іван був членом парафії св. Юдія Переможця.

Покійний залишив в смутку дружину Вікторію, дочок Люсю й Лесю з чоловіком Романом, як також маму дружини Людмилу Біляк. Оплакують втрату дорогого брата три брати й три сестри в Україні, одна сестра в Чехо-Словаччині, а одна в Австралії.

Похоронні богослужби в четвер, 14-го в Парк Меморіял і заупокійну св. Літургію в п'ятницю, 15-го грудня відслужив митр. радник о. В. Тарнавський в церкві св. Юрія Побідоносця і попращав покійного зворушливою щирою промовою від парафії, дружини дітей і друзів.

Слід згадати, що так як на панахиді, так і в церкві була велика кількість людей, що віддали покійному останню пошану й прислугу. Його всі цінили й любили як взірцевого громадянина- патріота.

Не зважаючи на дошкульну зиму, багато громадянства відпровадило тлінні останки покійного на кладовище св. Михаїла, де, по відправі, попращав покійного курінний українського „Вільного Козацтва", проф. албертського університету д-р Яр Славутич, член станиці УВК Ч. 12.

В часі тризни в залі під церквою св. Юрія проф. д-р Яр Славутич прощав покійного іменем генерала УВК А. Кущинського, генеральної управи, Військового отамана УВК генерала П. Шандрука, обласного отамана на Канаду-Захід інж. В. Горбая й від усіх козаків-побратимів чотирьох станиць західної Канади.

З жалем прощала Івана Воробця-Карпатського українська громада міста Едмонтону.

Вічна йому пам'ять.

І. Бумбак

З нагоди похорону дружина покійного передала 20.00 дол. на „Українські Вісті", що їх покійний передплачував через увесь час побуту в Едмонтоні. За жертву щиро дякуємо. — „УВісті".

Пожертви на Шевченківську фундацію з нагоди похорону бл. п. Івана Воробця-Карпатського, що їх склали приявні на панахиді 14 грудня 1972 р.

Зложили по 5 дол.: І. Бумбак, А. Галька, О. Гладун, В. Гринчук, В. та І. Дженіс, о. Ю. Ковальський, В. Кравець, Р. Олійник, Д. Петрів, проф. Яр і В. Славутич, М. і Л. Хом'як, Д. Шульган;

по 4 дол.: І. та О. Стадник, д-р М. і мгр. Г. Якимечко;

по 3 дол.: Ю. Ізьо;

по 2 дол.: В. і Н. Духній, М. Карпа, М. Когут, Ю. Т. Павлюк, В. Постойко, М. Сус, І. Фляк, Ю. П. Юрків, М. Стефаницький;

по 1 дол.: В. Білоус, О. Богонос, В. Горбай, Д. Муринка, П. Лукша, І. Паробій, М. Руснак, С. Пижик, Юрій? (8907 - 81 Аве).

Збіркою, яка принесла 98 дол., зайнявся Едмонтонський відділ КУК. Всім жертводавцям щира подяка.

ПОДЯКА

Оцим складаємо сердечну подяку Всеч. митр. радникові о. В. Тарнавському за щиру духовну опіку, та належне виряджения нашого дорогого мужа й батька на вічний спочинок. Всеч. о. Ю. Малому дякуємо за часті відвідини в лікарні, та добру волю помогти недужому. Панам: І. Бумбакові, І. Болехівському, В. Доброліжкові, Б. Мазепі, проф. Яр Славутичеві, І. Флякові за віддання останньої прислуги покійному. Вельмишановному проф. Яр Славутичу дякуємо зокрема за прощальне слово на цвинтарі, як також на поминковім обіді.

Паням Марійської Дружини при парафії св. Юрія дякуємо за приготування поминкової гостини. Всім дорогим приятелям та знайомим за відвідини в лікарні та слова потіхи.

Щиро-рердечно дякуємо за надіслані квіти та вислови співчуття, як також за пожертви на Служби Божі, за пожертви на Фундацію ім. Тараса Шевченка та всі інші пожертви.

Нехай милостивий Господь заплатить вам усім щедро своїми ласками, а покійного прийме у свої хороми.

Горем прибиті:

Вікторія Воробець-Карпатська — дружина,
Люся і Леся — доні,
Роман Павлюк, — зять,
Людмила Біляк — теща.

—o—

Поведінка на загальних зборах

(закінчення з стор. 3.)

рами випий валер'янки, інших засобів не рекомендуємо, краще вже на збори не йти!

Для предсідника:

Будь терпеливий і опанований. Керуй зборами і не дозволяй, щоб вони керували тобою. Підготуйся до зборів, а не чекай, щоб точки порядку зборів підповідали тобі учасники. Вміло збирай зерно, а відвіюй полову, але не ображай учасників зборів. Не збивай їх з пантелику. Дотримуйся встановленого порядку, а не інструкцій в барі. Коли нема кому, сам вказуй на неправду, навіть тоді, коли вона й тобі немила. Не перебивай промовцям „формальними" справами. Не забирай зборам часу, уважно вислухай своїх прихильників, а ще уважніше противників. Підсумовуй дискусію так, щоб не тільки у своїй, але навіть у тупих головах розцвіла творча думка. Не приймай від учасників „таємних" записків, бо противники подумають, що партія дає тобі інструкції. Зараз по зборах не пий горілки з новою управою, бо ті, що програли, закинуть тобі хабарництво. Витримай до наступного дня.

(Церква і Життя)

—o—

Делф, Алберта

ПОХОРОН 101-ньої ЖІНКИ БЛ. П. ТЕКЛІ ПРУСАК

В неділю, 3 грудня упокоїлася в Бозі у Допоміжнім шпиталі у Смокі Лейк, бл. п. Текля Прусак, яка прожила 101 років. Покійна ніколи не хворіла й майже до послідної хвилини життя ходила. Померла зі старости.

Покійна Текля приїхала зі своїм мужем Іваном і п'ятьма дітьми зі села Трибухівці, пов. Бучач в 1910 р. Заки знайшли фарму і збудували власну хатину, замешкали в краяна Прокопа Пискливця, який притулив їх у своїй бідній піонерській хатині, як рідний, і ділився з ними чим хата багата. Згодом вони переселися на свою фарму в тійже околиці й почали будувати нове життя у Канаді. Тут вродилося ще троє дітей, з того двоє померло. Помимо важкої піонерської праці, великої родини, різних клопотів, хрестів, передчасної смерти мужа в 1941 р. і доньки Марії 1951 р., покійна дожила такого глибокого віку, що його доживає один на тисячі. Останніх неповних три роки покійна перебула в Допоміжному шпиталі в Смокі Лейк, бо не мала вже доброї пам'яти й потребувала постійної опіки. Заки пішла до шпиталя, проживала зі сином Яковом.

Будучи ще сильніщою, приїздила до церкви й часто приступала до св. Тайн.

Похорони покійної почалися в середу, 6 грудня парастасом у Народньому Домі в Делф. О. парох Є. Дмитрук виголосив духовну науку про блаженну старість. Слідуючого дня о. Е. Дмитрук відправив у місцевій церкві дальші похоронні богослужби та Службу Божу, та переповів життевий шлях покійної й попращав її від дітей, родини, парафіян і краянів, як також подякував від опечаленої родини за участь в похоронах усім, що, помимо дошкульного морозу, прибули на похорон, за молитви, жертви на Служби Божі. Покійна спочила на місцевому цвинтарі біля свого мужа й маленьких синів Петра і Дмитра.

Після похорону родина гостила учасників перекускою в Народньому Домі. О. парох ще раз від родини подякував всім за все, чим хтонебудь допоміг їм у похоронах з окрема за молитви. У смутку супроводили на цвинтар покійну сини з родинами Григорій з Елк Пойнт, Василь з Делф-Стар, Семен з Едмонтону, Стефан з Лемонту, Яків з Делф, 20 внуків, 34 правнуків і 32 праправнуків. Похоронами занявся Парк Меморіял в Едмонтоні, як звичайно, дуже старанно. Співав місцевий дяк К. Худзіцький, а йому помагали сусідні дяки Дмитро Гуцул, Стефан Галас і другі.

Син покійної Григорій передав 10 дол. на „Українські Вісті".

Щира подяка за жертву, а покійній Теклі нехай дасть Господь Бог вічний спочинок по довгих трудах земного життя й вічну пам'ять.

—o—

Квіти, що не в'януть

В 15-ту річницю смерти в пам'ять бл. п. Василя СЕМОТЮКА, що помер 12-го січня 1958 р. в Едмонтоні, замість квітів на могилу, складаємо 10 дол. на пресфонд „УВістей".

Соломія Дроздовська, Андрій Ю. Дроздовський-Семотюк
Ванкувер — Торонто.

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

В ПАМ'ЯТЬ МОЇЙ МАТЕРІ

В. ГАВРИШ

Спомин про дороги в мойому рідному селі Калинівщині пригадав мені мою рідну матір, яку я дуже вчасно втратив. Ще й сьогодні стоїть мені перед очима незабутня картина з нашої хати, як я, 13-річний хлопчина, бігав по хаті, й питався моєї мами, що лежала хвора в ліжку, чи їй чогось непотрібно. Мама певно прочувала, що їй уже недовго жити, й казала, що їй нічого непотрібно та ласкаво усміхалася до мене.

До мами приходили з відвідинами різні сільські жінки. Деякі споміж них, так казали люде, вміли лікувати хвороби й вони старалися мамі допомогти. Одні зливали віск, інші щось ворожили й „замовляли" хворобу, а треті робили ще щось іншого. Я докладно не пам'ятаю, бо тоді тим дуже не цікавився. Зате мене цікавило те, що деякі жінки зливали віск мені на голові, бо то мало відігнати від мене хворобу й злих духів. Я ще й сьогодні нераз сміюся, що той віск мені таки мусів допомогти, бо якось ціле своє життя поважно не хворів. От якась простуда, чи якась інша невелика хвороба, то мене чіплялася, але більшої хвороби я не мав. Не знаю, чи то допомогло „замовлювання" сільських знахорок, чи може молитва моєї незабутньої мами, яка певно журилася увесь час, що я та мій брат залишимося сиротами, бо наш батько вже помер був раніше наслідком нещасливого випадку.

Але моїй мамі не допомогли ні сільські ворожки ні знахорки. Як я вже згадував давніше, моя мама жала пшеницю на полі за селом, десь може канадську милю від села, й там застав її дощ. До села було далеко, вона сховонилася перед дощем під копицею пшениці, добре змокла, а відтак простудилася й дістала запалення легенів. Лікаря в селі не було, а з міста кликати було далеко тай не було грошей, а до того мамою не було кому турбуватися, бо ми всі діти були ще малолітні й мама відтак померла. На запалення легенів не могли допомогти ніякі ворожки ні знахорки. На те треба було лікаря.

Як я нераз роздумую над своїми молодечими роками, то я собі пригадую, що в нас дуже багато людей хворіло на запалення легенів. На праці, або на танці молоді а той старші розігрілися, напилися відтак зимної води, а потім ще лягали на сиру землю прохолодилися й діставали запалення легенів. Про лікаря не могло бути й мови, бо в селі ніхто не мав грошей на лікаря. Як хто був здоровий і переміг запалення, то жив. А, якщо був слабовитий, то не видержував і вмирав. То була звичайна справа. А ще були деякі, які перебули запалення легенів, але відтак діставали сухоти й також, за якийсь час, ішли в могилу. Там не було ані лікарів, ані сухітничих шпиталів, ані врешті відповідного харчу й через те люде мусіли прощатися з цим світом. Така судьба постигла й мою матір, яка пішла скоро з цього світу й залишила мене та мого брата Стефана сиротами.

Наша родина, на тамошні обставини, зачислялася до заможніших. В нас було 16 моргів поля й ненайгірші господарські будинки, але наша хата була вже таки дуже стара. Наша хата була, як звичайно кожна селянська хата в тому часі, з одною кімнатою по одній стороні, де всі ми спали, де була піч та кухня, на якій мама варила страви, а по другій стороні була комора, де зберігано всякі речі, потрібні до життя, як одяг, муку, квашену капусту, огірки ітд. Мої родичі спали обоє на ліжку, я спав на печі, а мій старший брат спав на дерев'яному ліжку біля стіни.

Так ми жили до ненадійної смерти мого батька. Як я вже згадував, мій батько помер наслідком нещасливого випадку з кіньми, як віз дрова з лісу нашого дідича Охоцького. Ми з братом залишилися частинними сиротами, без батька. Я мав тоді шість років, а мій брат 10. Тоді ми почали вести господарку з мамою. Та й то довго не тривало, бо й мама померли й ми залишилися обя з братом круглими сиротами. Брат мав тоді 16 років й знав уже троха господарку, бо мусів господарити з мамою по смерти батька. Але з мене ще не було великої потіхи, бо я мав усього 13 років й не мав багато сил до праці. Тому брат залишав мене вдома, щоб я пильнував хати, робив порядки в хаті, годував курей та дріб та варив для нього й для себе їжу. Я вже троха був навчився варити, бо нераз допомагав мамі. Але всього я ще не знав. Тому мені приходили помагати наші добрі сусідки, які не лише пекли для нас хліб та варили різні страви, але на неділю приносили нам так багато страв, що я вже не мусів більше нічого варити.

Я робив, що міг, але все думав про те, що мені мама говорила перед смертю. Здається, мама відчувала, що не вийде з тої хвороби й тому, як лежала в ліжку, кликала мене до себе, гладила по голові й постійно говорила: „Васильку! Твоя доля тобі написана й дорога тобі витичена, як тобі казала колись сільська ворожка. Ти маєш свій розум. Держися тих доріг, які тобі приписані й іди ними аж до своєї смерти. Пам'ятай, що Бог тебе ніколи не покине". Я слухав слів моєї матері й плакав, бо навіть добре не розумів усього, що вона говорила. Мама скоро відтак померла й я залишився без матері. Але її слова, сказані до мене коротко перед смертю, постійно мені дзвеніли в ушах і я постійно думав, які то дороги мені доля приписала.

—o—

„Дукля" – танцювальний ансамбль в ЗДА

Недавно гостив в більших осередках ЗДА танцювальний ансамбль Павла Вірського, а тепер по Америці їздить інший танцювальний ансамбль — „Дукля".

Він виступає під назвою „Дукля Юкрейнієн Денс Компані". Дукля це перевал на Лемківщині. То відвічна українська територія, яка тепер належить до Польщі.

„Дукля" має у своїй програмі танці і співи не лиш українські, але також польські, чеські, словацькі і „старшого брата".

Реклямові летючки також не дають ясного образу, хто то є ті люди, що є членами ансамблю: українці, чи словаки, чи руснаки чи поляки, чи тільки „тутешні". Річ зрозуміла, що ті що дозволили їм виїхати в турне, не хотіли пропаганди українського імени, але всетаки дещо правди дісталося в світ.

Наприклад на першій сторінці інформативної брошури про „Дуклю" читаємо: „В минулому русини-українці, що жили на півдні Карпат, могли не мати суверенної держави, але вони ніколи не тратили свого імени.

В різних часах їхні сусіди звали їх по-різному: угро-русинами, рутенцями, карпаторосіянами, або карпато- українцями. Та незалежно від вибору назви, ті люди продовжували казати про себе, як про „осіб звідси", або називали себе русинами чи руснаками. Ці два останні терміни були відмінні від росіян і на ділі були передані від середньовічної Київської Руси — вільної федерації князівств, зосереджених там, де тепер Україна".

„Від 11-го століття до 1918 р. землі, заселені русинами-українцями, за малими винятками, були інтеґральною частиною угорського королівства. Під час тих 800 літ культура тих теренів набула дві важливі характеристики: з одного боку ті люди говорили діялектом, близько спорідненим до української мови, прийняли християнство в православній, а пізніше в греко-католицькій формі і вдержували контакти з такими українськими центрами, як Київ і Львів.

У летючці згадано, що 1938 р. українське Закарпаття діждалося автономії, яка не довго тривала, бо в березні 1939 р. Закарпаття знову насильно забрали мадяри, а в 1945 р. знов накреслено нові границі Українського Підкарпаття, яке прилучено до ССCP, „залишаючи приблизно 100.000 русинів-українців під Чехо-Словаччиною".

Після першого виступу, в щоденнику „Рокі Мавнтейн Нюз" з 5 листопада була надрукована рецензія, в якій рецензент захоплювався чаром української пісні та красою, динамікою і бравурністю українського танка.

В рецензії „Денвер Пост" сказано, що лиш автентичні українські пісні і танки, зокрема „Гопак" варті похвали, але дуже скритикував чардаша і польку. Рецензент завважує, що „Дукля" повинна б включити в свої програми поважніші музичні твори а не лиш репертуар народних пісень „з екстремно простенькою гармонією".

Якби там не було, наші брати, що ще не рішилися відкинути слова „руснак" роблять добру роботу, на скільки їм позволяють обставини, і їх треба привітати з успіхами.

—o—

Далеко Росії до Канади

На гокейових змаганнях між збірною дружиною Канади і СССР, що відбулися в Москві, було біля три тисячі поклонників, які поїхали, щоб піддержувати на дусі канадських грачів.

Про самі змагання не будемо згадувати, бо про те писало багато часописів, говорило радіо, показувало телебачення.

Цікаві спостереження пересічного канадця про життя в Москві. Одним з таких поклонників гокею і канадських грачів був Рон Бутлін, який поїхав, як і інші, до Москви і тепер подав свої враження у „Да Албертан", калґарському щоденнику.

Він пише: „Від моменту, коли наш літак приземлився, я побачив, що ми в краю, що має цілковито інший порядок життя. Передусім, коли ми висіли з літака, ми побачили багато військових. Те явище ми спостерігали весь час нашого перебування в Москві, з якої нам не вільно було виїхати далі, ніж 25 миль.

Перевірка, яку переводили виключно військові, тривала цілу годину. А коли нас завели до автобусів, якими ми мали від'їхати у призначене нам місце — ми мусіли чекати аж дві години, заки рушили з місця.

Ми мешкали в готелі „Україна". Всім нам було дивно, чому, хоч готель має лиш 15 років, всередині виглядає так, мовби був збудований ще в 1920 році, а водопроводи в купальнях виглядали, мов з іншого сторіччя.

Правда, готель був дуже чистий. В кожній кімнаті була купальня — а це в порівнянні з тим, що мали інші канадці, було чимсь дуже вийнятковим. Наприклад, в одній групі було 300 людей в готелі ,а на них усіх було лиш чотири кльозети і два душі.

Мешканці Москви живуть в апартментах, — довгих, сірих домах. А що в Москві є сім мільйонів мешканців і майже всі вони живуть у них, то можете собі уявити число й величину тих апартментів.

У СССР ніхто не має нічого власного .Усі крамниці, фабрики, таксівки, готелі — все є власністю держави. Такий є стиль комуністичного життя.

Комуністи обожнюють Леніна, як ми, християни, почитаємо Христа. Вони його зробили святим, він став їхнім месією. Його тіло лежить у мавзолею, біля якого переходить від п'ять до десять тисяч людей, щоб лиш глянути на його забальзамованого трупа. Військо стереже мавзолею день і ніч — це робить прикре враження.

Червона площа є чистенька весь час, на ній завжди можна бачити військових.

Кремль, положений вздовж Червоної площі, виглядає імпозантно.

Я думав, що Кремль схожий на американський Пентагон. Та я бачу, що він — щось більше. Кремль є осідком уряду, а водночас — твір мистецтва, де є дві старовинні церкви - катедри.

Одного вечора я пішов на оперу до будинку, що вміщає шість тисяч глядачів. Театр нічим не поступається нашій „Джубілі авдиторії".

На Кремлі і навкола Кремлю всюди бачиш КҐБ і військовиків.

Око держави проникає у всі можливі ділянки життя. Воно, на перший погляд, здається неважним і дрібничковим, але в цілому має. з точки погляду держави, велике значення.

Один з наших болільників захворів і мусів кілька днів пролежати в ліжку. Його кімнату замкнули і він не міг вийти навіть на коридор, аж доки медсестра не отворила йому дверей.

Заки ми приїхали до Москви, від нас відібрали наші поворотні квитки і віддали їх нам аж перед від'їздом на летовище.

Життєва стопа в СССР є далеко нища від нашої — канадської. Пересічна місячна платня — 145 рублів, приблизно 175 долярів. Пересічний лікар заробляє 200 рублів, а спеціяліст - лікар 450 рублів місячно. Найвище платними в СССР є вчені міжпланетарних наук. Вони дістають 650 рублів, тобто 780 долярів.

В СССР є дуже мало крамниць. Здалека можна пізнати, де є крамниця, бо перед нею стоїть довга черга покупців. Можу сказати з чистою совістю, що крамниці з м'ясом і м'ясними виробами є в такому гігієнічному стані, що в Канаді вони не були б отворені навіть одної години. На прилавках лежать великі кусні м'яса — але стейків, чапсів і ровстів" не побачите. А перед крамницею побачите сотні жінок без будь якого виразу на обличчі, які чекають на свою чергу, щоб купити кусень м'яса.

Сморід з багатох таких

(продовження на стор. 8.)

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:

Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

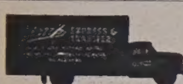

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.

Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.

Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP

10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844

Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

• **Від листопада** не було в Туреччині дощу. Наслідком посухи пошкоджені засіви озимини, а в багатьох містах, між ними в столиці Анкарі та місті Ізмір, обмежено вживання води.

• **США реорганізують свою** армію. Наслідком реорганізації буде звільнено 15,000 старшин та заощаджено 190 мільйонів долярів, але армія повинна бути більше боєздатна.

На коляду прислали до „УВістей"

По $20.00: п-і М. Соломон, Томагак, Алта.

По $10.00: д-р М. Вареница, Едмонтон.

По $8.00: П. Саварин, І. Гула, обі з Едмонтону.

По $5.00: В. Гринчук, Едмонтон, С. Марищак, Калгари, Алта., П. Литвин, А. Лещин, Г. Братків, Н. Варгун, А. Еленяк — всі з Едмонтону, Д. Хомин, Вінніпеґосис, Ман., С. Українець, Вернон, Б.К.

По $4.00: А. Бабій, Васетна, Алта., П. Шарабун, Тиндер Бей, Онт., п-і М. Хоміца, Ню Сарепта, Алта., О. Трохановський, Бервин, Алта., п-і О. Давд, Тиндер Бей, Онт., Н. Сич, Чілівек, Б.К., С. Маренчук, Норт Бирнабі, Б.К., Д. Марч, Вернон, Б.К., Т. Куць, п-і М. Демчук, П. Прийма, В. Процьків, Н. Гевко, Б. Небожук, Р. Небожук, Т. Фалик, І. Бенюк, п-і Е. Олексів, Д. Червак, І. Цюра, п-і О. Федак — всі з Едмонтону.

По $3.00: п-і К. Смолик, Едмонтон, о. І. Голований, Гилберт Плейнс, Ман., А. Маярівський, С. Войтів, М. Сус, С. Микитів — всі з Едмонтону, С. Каган, Вестлок, Алта., П. Юрчак, Едмонтон, Д. Мицак, 100 Майл Гавс, Б.К.

По $2.00: п-і А .Головка, Ванкувер, п-і П. Боярчук, Лемонт, Алта., Ф. Хрущ, Атабаска, Алта., п-і Т. Рибій, Торсбі, Алта., І. Томіцький, Ричмонд, Б.К., Е. Щерба, Ванкувер, о. В. Олач, Флин Флон, Ман., п-і К. Венгер, Медисин Гет, Алта., Н. Н. Кемлупс, Б.К., п-і М. Павлик, Гренд Прері, Алта., І. Керницький, Ню Йорк, США, І. Падлецький, Ст. Пол, Алта., С. Поломарк, Мондер, Алта., М. Кінащук, Норт Кемлупс, Б.К., І. Шибунька, Бувалон, Алта., І. Белесовський, Саскатун, М. Брода, Леґал, Алта., о. Фляк, Гомболт, Саск., о. Б. Ганушевський, Ню Вестмінстер, Б.К., К. Павлик, Елк Пойнт, Алта., п-і М. Кочановська, Росел ,Ман., п-і Л. Кмець, Стар, Алта., І. Гесюк, Стінеи, Саск., В. Косцельнюк, Торгилд, Алта., п-і М. Дентух, Саскатун, І. Вінгерак, Фжесмин, Саск., І. Стечинський, Кемровз, Алта., О. Дзвінка, Смокі Лейк, Алта., С. Дутка, Киркленд Лейк, Онт., п-і О. Кобильник, Дервент, Алта., П. Фаріон, Гайло, Алта., С. Ірочко, Бойл, Алта., Я. Баран, ст., Індієн Гед, Саск., Р. Березовський, І. Елчин, О. Воробець, п-і Я. Крижановська, І. Лучканич, І. Говда, п-і М. Климчук, п-і Д. Фірманюк, Д. Кубрак, С. Шкоропад, П. Мулик, М. Фіялька, І. Надворний, П. Г. Кобилка, П. Наконечний, п-і І. Мулик, Ф. Камінський, п-і В. Захарків, А. Павлик, А. Подільський, П. Граник, о. В. Чопей, Г. Купновицький, В. К. Баран, М. Басараб, Ф. Гушта, п-і Л. Проскуряк, І. Притула, п-і І. Горбай, В. Лапіцький, К. Мидзяк, М. Прокопчук, всі з Едмонтону.

По $1.00: М. С. Піклик, Келієнто, Ман., М. Шевчук, Норт Бетлфорд, Саск., О. Богачевський, Гумболт, Саск., п-і П. Кузик, Ліовил, Саск., С. Балик, Сенді Лейк, Ман., П. Ворона, Ріджайна, Саск., п-і Т. Євчин, Елк Пойнт, Алта., Г. Шостак, Бонивил, Алта., В. Голик, Дейзленд, Алта., В. Чупик, Денбурі, Саск., М. Грабець, Райлі, Алта., п-і С. Беднарська, Веґревил, Алта., І. Симак, Вакав, Саск., п-і А. Гоменчук, Сван Рівер, Ман., п-і К. Ласюк, Норт Бетлфорд, Саск., В. Березанський, Мирнам, Алта., Н. Богаш, Ванкувер, І. П. Палагіцький, Геффорд, Саск., п-і В. Сапчук, Саскатун, п-і К. Маринюк, Вінніпеґ, С. Яник, Шол Лейк, Ман., п-і Й. Книгніцка, Саскатун, А. Салак, Чипмен, Алта., І. Гриневецький, Калгари, Алта., п-і М. Федущак, Норт Стар, Алта., В. Павлин, Евансбурґ, Алта., п-і М. Мандрик, Принс Алберт, Саск., Г. Стадницький, Веґревил, Алта., В. Байдужа, Опал, Алта., І. Карбованець, Беша, Алта., В. Сокоринський, Глендон, Алта., С. Войціховський, Голден, Алта., п-і О. Путьо, Ройкрофт, Алта., І. Козак, Райлі, Алта., І. Шеремета, Бойл, Алта., Ю. Мисцій, Мондер, Алта., О. Жарський, О. Ясінчук, Х. Л. Дмитрук, п-і А. Фредрик, М. Пастушек, п-і М. Тринчій, п-і М. Ситар, Д. Сивенький, Ф. Якимишин, А. Леськів, п-і К. Зорняк, Е. Апонюк, І. Біденчук, Ю. Роїк, п-і М. Балагурак, п-і В. Кушнірик, І. П. Хміляр, О. Вернер, п-і С. Костів — всі з Едмонтону.

Усім шановним жертводавцям щиру подяку складає адміністрація „Українських Вістей".

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.

AUDIOTONE

John ROBERTS

10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Lou Nedelec

Hearing Aid Audiotician

14 years experience

Hearing Aid Department

Third Floor

the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron Denture Clinic Ltd.

Затверджений дентистичний механік

Полудневий Едмонтон

10816A - 82 Аве.

Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Далеко Росія до . . .

(Закінчення з стор. 7)

крамниць викликав у нас огиду. Кілька ярдів від крамниці з м'ясом ви побачите крамницю з яриною, а перед нею теж довжелезну чергу, щоб купити мокрої моркви, капусти чи чогось іншого.

Яка величезна різниця між ними і нашими супермакетами". В СССР немає крамниць, де ви дістали б майже все з харчів — кожна крамниця має лиш один сорт товарів: м'ясо, і тоді нiщо інше, або ярина і т.п. Ми даремно намагалися купити помаранчі, або банани. Єдині овочі, які ми могли дістати, і то у великій кількості, це малі жовтенькі яблука.

Мене здивувало, що в деяких крамницях, призначених для чужинців, інших грошей не візьмуть, тільки американські або канадські доляри. Рублів ніяк не хочуть приняти, хоч то їхня валюта. Тому — то ніхто з москвичів не може в такій крамниці купувати, бо не має долярів.

Ціна на одежу — невимовно висока, як урешті все інше. Це пояснює, чому пересічна московська родина так мало посідає. Між приятель загубив дощевик і купив собі новий в Москві. Заплатив за нього .... 111 рублів, тобто 135 долярів. І не був найліпший, але третьосортний.

Дуже мене вразило, коли я, проходячи коло будови, побачив 60-70 літніх жінок, як вони працювали при будові. Я бачив таких жінок, коли працювали мотикою, лопатою, а то й на рештуваннях малювали.

Ми знали, що, в час нашої неприсутності в готелю, хтось переглядав наші речі. В двох випадках пропали денничкизаписки, але по двох днях їх „повернули".

Я сиджу тепер дома в Калгарі і роздумую над двома різними способами життя. Тепер я собі усвідомлюю, якою то невиносною річчю було б, якщо комунізм рядив би світом. Тепер я розумію, бо бачив людей, на яких обличчі нічого не годен було вичитати, чому так багато з них, навіть з нараженням власного життя, намагається втекти зі східного Берліна до західного.

Нехай не обдурить вас величезна московська пропагандивна машина спортових осягів, циркових пописів. Це не є справжнє життя СССР. Правдиве життя далеке від того, що каже пропаганда. Двісті мільонів жителів СССР стоять день-за-днем перед похмурим, безрадісним життям в переповнених малих апартментах, в більшості без холодільників, майже всі без автомобілів та з життєвим стандартом, який собі не легко уявити, аж доки не побачиш.

Так, я кленуся, я дуже вдоволений, що я є канадцем і що живу в нашій країні, найбільшій на світі.

—o—

Спеки в Австралії

Східну частину Австралії навістила велика посуха, якої там не було вже добрих 10 років. Наслідком спеки стопився в австралійських горах Альпах сніг, який, звичайно не топився протягом цілого року. Хоч обмежено вживання води, то в тій частині Австралії води недостає. Температура досягла 104.9 ступнів й 25 осіб дістали параліч від спеки.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic

10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic

Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350

Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

ВЕҐРЕВИЛ І ОКОЛИЦЯ!
щосуботи у Веґревил під адресою:
Legion Hall, Ste. 3, Vegreville
DR. P. A. STARKO
ОКУЛІСТ
Адреса едмонтонського офісу:
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Нове обличчя Вінніпеґу

Ф. С. Манор

(КС) — Тим, які пам'ятають Вінніпеґ як розлоге місто, незахищене від вітру, з низькими хатинками здовж головної комерційної дільниці і напівзруйнованими хатами, які спотворювали середмістя трудно буде погодити свої спомини минулого з блискучою дійсністю міста. Вигляд міста змінився драстично, найбільше на славному розі вулиць Портедж і Мейн, про який давніше говорили, як найзимніший пункт у Британській Імперії (хоч рік тому метеоролог викрив, що — цей ріг не є навіть найзимнішим місцем у Вінніпезі).

Но розі височіє тепер величезний 34-поверховий будинок Річардсона, побіч якого стоїть новий, великий готель. На протилежному боці, де відвідувачі товпилися давніше, щоб замовляти місця на кораблях Кенедієн Пасифік, які плили до Европи, або на трансконтинентальних поїздах Сі-Пі-Ар новий $80-мільйоновий проєкт стоятиме на місці пустого кістяка пустого будинку Сі-Пі-Ар. Цілий ріг має стати прерійною версією Пляс Віль Марі, з торговельним центром, який виглядатиме з зовні як терасовий сад. Відкритий простір, дерева і зелень оживлять цю частину міста, яка знову може стати серцем Вінніпеґу, як це було давніше. коли чудернацький будинок міської ради зі своїм старомодним гербом, на якому представлена льокомотива з 19-го століття і три снопи, як також дуже відповідний девіз „Розважливість, комерція й індустрія" — завжди з наголосом на „Розважливості" — стояв на вулиці Мейн, — примара архітекта і пізніше радість колекціонера архітекторських потворностей. На його місці, напроти величезної Концертової залі Сторіччя стоїть блискуча модерна будівля. Давніше, ця околиця була кублом підозрілого елементу у сусідстві таких самих шинків з підозрілою репутацією і вона швидко перемінюється на широку, модерну комунікаційну артерію.

На захід від колись славного рогу, куди тепер перенісся центр міста розвалено всі будинки на деяких вулицях, щоб зробити місце на Конвенційний Центр, уфундований провінцією, на „Голідей Інн" і декілька нових кварталів. Центр має бути „найбільш заавансованим, практичним і прекрасним будинком свого роду на північно-американському континенті." Він міститиме залю без колюмн на 5000 місць, яку можна поділити на конференційні кімнати, бенкетові удогіднення на 2,000 осіб і двоповерховий підземний гараж з місцем на 680 авт.

Після довгих нарад, міська рада вибрала несподівану назву для нового комплексу: не Матава Сквер, не Преріполіс, навіть не Центр Золотого хлопця (статуя Золотого хлопця стоїть на куполі Манітобської леґіслятури). Міська управа відкинула такі суґестії, і вибрала прозаїчну назву „Вінніпеський конвенційний центр", у скороченні „Вінкон".

—o—

• **На допомогу для Ізраїля** зібрано в західній півкулі в 1971-72 рр. 4.3 мільйони долярів.

Усміхніться

На стіні великого будинку біля гомінкого перехрестя в одному американському місті висить таблиця: „1975 року буде понад 200 мільйонів автомобілів. Якщо ви хочете перейти вулицю, — робіть це тепер".

* * *

Я й сам дивуюся

— Як це зрозуміти, Іване: дав роки тому ми разом купували капелюхи. Сьогодні мій уже пошарпаний і на ніщо не годиться, а твій і досі як новий.

— Знаєш, Андрію, я й сам дивуюся. Я ж кілька разів давав його до хімічного чищення, два рази обміняв у стрижія за чужий, а три рази підміняв за чужий у каварні. А чому він так виглядає новий, то, правду кажучи, я й сам не знаю.

—o—

Землетрус в Ісляндії

Невеликий острів Гаймей в південно-східній частині Ісляндських островів навістив жахливий землетрус. Без ніяких попереджуючих знаків з гори-вулькану зачала плисти лява, яка примусила майже всіх мешканців острова втікати в безпечне місце. 5,500 мешканців острова вивезено за допомогою літаків, гелікоптерів та суден на інші строви. На острові Гаймей залишилося лиш 300 чоловіків, які, на випадок загрози, теж покинуть острів. Замітне, що вулькан на острові Гаймей був нечинний протягом 7,000 років.

—o—

NOTICE FOR CHANGE OF NAME

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Stanley Richard Pistor of Edmonton in the Province of Alberta, plasterer intend to make application to the Director of Vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for changes of name as follows:

1. For change of my name to Stanley Richard Lister.
2. For a change of my wife's name from Elaine Ethel Pistor to Elaine Ethel Lister.
3. for changes of my children's names:

From Cathleen Doris Pistor to Cathleen Doris Lister.

From Barry Allen Pistor to Barry Allen Lister.

From Brenda Lee Pistor to Brenda Lee Lister.

Stanley Richard Pistor
Signature of applicant — legal name in full.
Stanley Richard Lister
If known by a name other than legal name please sign also in that name.

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

ЛІКАРІ ЕДМОНТОНУ

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

СССР вислав судно на Місяць

СССР вислав на Місяць чергове судно „Луна-21". На судні не було людей, але був автоматичний автомобіль „Луноход-2", який має їздити по Місяцеві, робити світлини та збирати при допомозі автоматичних апаратів різні дані й передавати їх за допомогою радія, на Землю. Совєтські спеціялісти від міжплянетних польотів проголосили, що „Луноход-2" працює правильно. „Луноход-2" приземлився в місці, віддаленому 120 миль від того місця, де в грудні м.р. приземлилися були американські астронавти.

Совєтський автоматичний автомобіль „Луноход-1" їздив по Місяцеві протягом 10 місяців у 1970 та 1971 рр. й пересилав звідти світлини та різні інформації совєтському центрові для міжплянетних польотів.

—o—

Знаю

— Дивився, Івасю. Там сидить горобець і синиця. Чи ти знаєш, котра з них синиця?

— Та певно, що знаю. Та, що сидить біля горобця.

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

T R O U B L E S ?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Дрібні оголошення

● ШУКАЮ ЖІНКИ ДЛЯ ведення хати й варення та прання для родини — батько та двох дорослих синів. Може жити з родиною, або приходити до праці.

Платня згідно з умовою.

Зацікавлених прошу подати число телефону й написати на адресу:

Mr. J. Dacyk
11524 - 103 St., Edmonton

—o—

• **В країнах, що лежать над** Тихим океаном, біблійні товариства роздали в минулому році понад 51 мільйонів Біблій. В тому включені повні Біблії, Історія Нового Завіту, та вийнятки з Біблії.

Посилаю —— на передплату „Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

15 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, випорніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і

стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)

$50,000.00 Свіпстейк

на кінцеві розіграші
Канадської Гокеєвої Ліґи

ХТО СКОРО КУПИТЬ, МАТИМЕ СКОРШЕ НАГОДУ ВИГРАТИ

Розіграші що два тижні,
аж до кінця гокейових змагань
30 квітня 1973

Квитки: - - $2.00 Кожний

Northern Alberta Agents — Greater Edmonton Fastball Association

Send This Coupon to Box No. 1763
Edmonton,
with $2.00 per ticket

Name ....

Address ....

Phone No. ....

Dec. 29th Early Bird WINNER
F. W. Norris, Clive, Alta.